

veto

nummer 26
30 maart 1998

Jaargang 24 - 1997-1998

afgite : Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

Sedes: volgend
jaar ook snacks

p. 3

Kringverkiezingen
Medica en Crimen

p. 7

Middelpunt:
themahuizen nu en
later

pp. 8-9

Enquête naar werkzekerheid alumni pol & soc

Sociale wetenschapper scoort goed op arbeidsmarkt

Een negentig procent van de afgestudeerden van de faculteit sociale wetenschappen is aan de slag op de arbeidsmarkt. Dat blijkt uit een enquête die de professor Lammertyn en Loosveldt samen met hun medewerker Jo Craeghs uitvoerden bij de alumni van 1990 tot 1996. De toekomst van de studenten aan deze faculteit ziet er rooskleurig uit: de resultaten zijn immers over de hele lijn bijzonder positief. Een sterke troef blijkt het polyvalente karakter van de opleiding. Daardoor belanden de afgestudeerden in zeer diverse beroepssectoren.

De resultaten vallen gunstiger uit dan voor de periode 1988-1992, toen volgens een gelijkaardig onderzoek maar tachtig procent van de licentiaten sociale wetenschappen een job had. Niet alleen zijn er minder werklozen — slechts vijf procent — maar ook is de categorie van de vrijwillig niet-werkenden en de verderstuderende licentiaten kleiner geworden. Volgens professor Lammertyn, dekaan van de faculteit, ligt een betere situatie op de arbeidsmarkt aan de basis van de goede cijfers. "Er is in het algemeen een grotere vraag naar gediplomeerden uit de humane wetenschappen. Eén van de sterke kanten van onze studenten is hun polyvalentie. Soms noemen we die wel een nadeel; ik formuleer het soms als het voordeel van het nadeel". Professor Loosveldt, docent statistiek, verduidelijkt: "Als je de polyvalentie te ver doordrijft, kom je bij een job terecht waarvan je je kan afvragen of die wel in het verlengde van het diploma ligt."

Eén op vier van de afgestudeerden politologie, sociologie en communicatie-

Vrijdag 4 april viert Studio Brussel haar vijftiende verjaardag met een juf in het Philipsgebouw. Het is hier van harte gegund, maar waarom mogen studenten niet wat grote evenementen wel mogen, en zelfs zonder de nodige vergunningen? Lees het op pagina 4.
(foto: Joost Heleen)

wetenschappen bevindt zich in een dergelijk geval. "Misschien is dat een voorbijgaande faze," oppert professor Lammertyn. "Het zou kunnen dat pas afgestudeerden eerst een job aannemen onder hun nivo en van daaruit doorgroeien naar een betrekking van universitair nivo."

Na de licenties zet een derde zijn studies voort om een bijkomend diploma te behalen en nog een derde gaat meteen aan het werk. Maar niet iedereen weet meteen wat te doen. Professor Lammertyn: "Sommigen kennen even een schemerperiode: gaan ze werken of gaan ze voortstuderen?"

En dan is er nog een groep thesisstudenten, hoewel die de laatste jaren flink geslonken is." Dat de sociologen met tien procent thesisjaren toch iets minder mooi scoren, komt doordat het onderwerp van hun verhandeling vrij uitgebreid kan zijn en behoorlijk wat tijd vraagt.

Veel sociologen zijn traditioneel tewerkgesteld als wetenschappelijk onderzoeker aan een universiteit of aan een andere instelling (31,8 procent). Ook welzijnzorg en sociaal-kultureel en politiek vormingswerk (22,2 procent) zijn belangrijke sectoren voor sociologen. In overheidsdiensten

(17,6 procent) vindt men ze 'eveneens terug. De welzijnzorg en het politieke vormingswerk bieden de meeste politologen (26,6 procent) een job. Daarnaast gaan politieke wetenschappers aan de slag in dienst van de overheid (22,8 procent) of in de handels- en industriële sector (19 procent). Kommunikatiewetenschappers doen het goed als radio- en TV-journalisten en bij de geschreven pers. Onder hen komt 34,9 procent aan de bak in de sector 'media en communicatie'. "De groei van de mediasector, onder andere door een toename van het aantal productiehuisen, is verantwoordelijk voor dit percentage, dat opmerkelijk hoger ligt dan in de periode 1988-1992," aldus professor Loosveldt. Andere tewerkstellingssectoren voor de alumni van de faculteit sociale wetenschappen zijn de verzekeringssector, het bankwezen, het onderwijs en de werknemers- en werkgeversorganisaties.

De resultaten van de bevraging zijn wel nog niet volledig verwerkt. Het eerste deel ervan werd bekend gemaakt op de abiturientendag, waar de reacties, zoals verwacht, entoesiast waren. In een tweede deel werd gepeld naar het inkomen van de afgestudeerden en naar hun mening over de opleiding. Dat met die mening wel degelijk rekening wordt gehouden, bewezen de vorige rapporten. Toen bleek uit het onderzoek dat sociologen, politologen en communicatiewetenschappers meer kennis van talen en informatika nodig hadden dan hun opleiding voorzag. Inmiddels werd dit euvel verholpen bij een programmahervorming.

Hans Van Nespelen
Ellen Gysels

Inschrijvingsgeld VAO's seksuologie en psychoterapie niet verhoogd

De Raad van Beheer van de KU Leuven heeft vorige week beslist om volgend jaar geen hoger inschrijvingsgeld te vragen voor de voortgezette academische opleidingen (VAO's) seksuologie en psychoterapie. De Raad van Beheer herroepert hiermee een eerder besluit van de Akademische Raad (AR) van deze universiteit dat voor beide VAO's een verhoogd inschrijvingsbedrag van 40.000 frank vooropstelde. Volgens Frans Van Nieuwenhove, directeur van de rektorale diensten, achtte de beheerraad het "op dit moment niet aangewezen om voor die opleidingen tot een verhoging over te gaan". De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie Loko verheugt zich over het nieuwe besluit. Drie weken geleden hadden Lokovertegenwoordigers nog een symbolische drempel aangelegd bij de ingang van het gebouw waar de AR besliste over de verhoging van het VAO-inschrijvingsgeld. Wel wijst de studentenbeweging er op dat voor vier andere VAO's — de zogenaamde 'Master'-programma's — de verhoging gehandhaafd blijft. Loko bestrijdt de redenering van de academische overheid dat een verhoging daar gerechtvaardigd is omdat die (engelstalige) opleidingen op een internationaal nivo staan en bijgevoel vooral een buitenlands publiek aantrekken dat geen punt maakt van een hoger toelatinggeld. "In heel wat van die engelstalige programma's zitten ook veel Vlaamse studenten voor wie de verhoogde inschrijvingsgelden een serieuze drempel betekenen", aldus Ludwig Deweghe, voorzitter van Kringraad, de Lokotak die zich bezig houdt met onderwijszaken. Directeur Van Nieuwenhove ziet van zijn kant niet in hoe de Vlaamse studenten slachtoffer kunnen worden van hun keuze voor een internationaal gerichte opleiding: "Die studenten kunnen alleen maar wel varen bij zo'n internationaal nivo. Als er een financieel probleem rijst, kunnen zij nog altijd een aanvraag indienen voor een vermindering van het inschrijvingsgeld en dan wordt dat geval per geval bekeken."

Blijft nog het probleem van de wettelijkheid van de universitaire beslissing om een hoger inschrijvingsgeld te vragen. Door de vernietiging door het arbitragehof van het VAO-dekreet, is het oorspronkelijke dekreet weer in voege getreden. Dat laat de universiteit teoretisch wel toe om een hoger inschrijvingsgeld voor VAO's te vragen, maar dit dekreet is in tegenspraak met de grondwettelijke bepalingen daaromtrent. Van Nieuwenhove: "Er is daar geen juridisch vacuüm: wij mogen een hoger inschrijvingsgeld vragen. Of het dekreet in overeenstemming is met de grondwettelijke bepalingen staat open voor discussie, maar dat is een zaak voor de rechtbank." (be)

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn. Liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto. Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Fakbar letteren (1)

Als beheerder van de VZW Fak Letteren voelen wij ons aangevallen door twee lezersbrieven in Veto (22 & 25). Onze democratische fakbar wordt bestuurd door zeven kringen van de fakulteit Letteren.

Die kringen verliezen zelf vier vertegenwoordigers die regelmatig samenkomen om het beleid van onze fakbar te bepalen. Op deze algemene vergaderingen is iedereen welkom en kan iedereen zijn mening ten berde brengen. Die mensen verliezen ook vier dagelijkse beheerders. Hun taak is het dagelijks bestuur in goede banen te leiden, wat ondermeer de naleving van het reglement van interne orde inhoudt. Ook dit reglement werd op democratische wijze

goedgekeurd. Eén van de artikelen hiervan bepaalt dat er geen petjes of lintjes toegelaten zijn in het gebouw. De zeven kringen participeren niet aan de cultuur van petjes en lintjes, omdat zij menen dat presidiumleden niet meer waard zijn dan andere mensen, en dat respect op een andere wijze verdiend moet worden. Hierdoor is het ook evident dat er gevraagd wordt die uiterlijke herkenningstekens te verwijderen indien men het gebouw wil frekwenteren. Niet al onze klanten gaan hiermee akkoord, maar iedere verstandige mens kan respect opbrengen voor de mening van de meerderheid. Het enige wat van de pet- en lintjesdragers verwacht wordt, is dat ze die clubsymbolen uittrekken. Indien zij dit doen zijn ze van harte welkom in onze gezellige alsprenting.

Het is spijtig dat sommige personen de gemeoedelijke sfeer in onze fakbar komen verzieken door moedwillig onze regels op de proef te stellen. Er zijn natuurlijk ook mensen die van de regels niet op de hoogte zijn, maar zich er, wanneer ze er op een beleefde manier op gewezen worden, naar schikken. Voor de brieven schrijver in kwestie was het al de derde maal dat hij hierop ge-

wezen werd, maar telkens weigerde hij op onze vraag in te gaan om ofwel pet en lint uit te doen, ofwel weg te gaan. Hij is dan ook driemaal verwijderd uit onze fakbar, door onszelf of door de politie. We wensen te benadrukken dat iedereen in onze fakbar van harte welkom is, ongeacht gezindheid, geaardheid, IQ of overtuiging. We vragen alleen dat ze de regels van het huis naleven, wat onzes inziens niet meer dan logisch is. Voor ons is het immers ook vrijwilligerswerk en we zouden het ten zeerste appreciëren dat hiervoor respect wordt opgebracht, zodat we deze taak in een serene sfeer kunnen vervullen.

Manu Matthijssens,
voorzitter
Bart Seldeslachts,
barkoördinator
Bruno Therry,
financieel verantwoordelijke
Tim Simons,
sekretaris,
in opdracht van de achttien leden
van de beheerraad
Fak Letteren VZW 1997-1998

vrije tribune

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Automobiliteit versus duurzame mobiliteit

Verkeersplanologen, economen, politici, ... allen hebben ze zich op het mobiliteitsdebat gestort. Het debat wordt echter gemanipuleerd, de democratie verengd. De geformuleerde antwoorden zijn al net zo vaag als de probleemstelling. Onder deskundigen heet het dan bijvoorbeeld dat men "tegen het jaar 2020 een daling van de stijging hoop te kunnen realiseren die ergens tussen de tien en de vijftig procent ligt". Neen, mijne heren en dames, politici, u geeft valse antwoorden op valse vragen. Onze mobiliteitsorganisatie is gebaseerd op een democratisch deficit. Een rechtstreeks gevolg hiervan is de vervoersarmoede. Het kan toch niet verwonderlijk zijn dat onze mobiliteit steeds weer verengd wordt tot automobiliteit. Automobiliteit is immers in hoofdzaak een zaak van (blanke) mannen tussen de vijftiengint en vijfenzestig jaar oud. Meer dan de helft van de vrouwen boven de zestig jaar beschikt niet over een rijbewijs. Ook versterkt mobiliteit de kloof tussen werklozen, thuiswerkenden en gepensioneerden enerzijds, en arbeidsgeschikten, arbeiders, bedienden en zelfstandigen anderzijds. Zestig procent van de Belgische bevolking behoort tot de groep 'niet-autobezitters'. Op wereldschaal bezit slechts acht procent van de bevolking een auto. Niemand kan u echter verbieden om te bepalen wie wel en wie geen recht op mobiliteit heeft. Er kan eventueel een extra trein naar Brussel ingelegd worden. Men moet dan wel aanvaarden dat er een aantal kleinere stationnetjes zullen moeten sluiten. Opgegeven redatie: economisch niet rendabel!

Laten we ons geen illusies maken: de auto-industrie is *big business*. Mobiliteit moet gekonsumeerd worden, wil het renderen. Jarenlang heeft men ons doen geloven dat 'de auto mijn vrijheid', ook uw vrijheid kan betekenen. De auto blijft echter zijn (menselijke) tol eisen, auto's zijn in mindermobiliteit geraken maatschappelijk achtergesteld, steden worden uit elkaar gereden, de volksgezondheid wordt permanent bedreigd en ons milieu gaat naar de kloten. Voor diegenen die niet geboeid zijn door de auto-lobby stelt zich een fundamentele vraag: welke mobiliteit voor de toekomst? Onze automobiliteit staat immers haaks op het idee van een duurzame, sociaal en ecologisch verantwoorde mobiliteitsorganisatie.

Het aantal geregistreerde personenwagens blijft stijgen. België telt momenteel reeds meer dan vijf miljoen motorvoertuigen, eksklusief

tweewielers. Dat is een stijging van ruim eenenzestig procent over de laatste twintig jaar. Terwijl in diezelfde periode het aantal autobussen met ruim zesenwintig procent is gedaald. Dagelijks komen er meer dan drie mensen om in het verkeer, terwijl er nog eens ruim honderdvijftientacht mensen verwondingen oplopen. Elk uur worden er op onze wegen zo'n vijfhonderd dieren overreden, op jaarbasis zijn er dat vier miljoen. En dan spreken we nog niet over het psychologische leed en geweld dat achter dergelijke cijfers schuil gaat. Het aantal rechtstreekse verkeerslachtoffers is de laatste acht jaar echter met meer dan eenentwintig procent gedaald. Geen reden tot paniek dus.

Voor het overige gaat alles immers goed met onze auto! Het autosalon heeft weer enkele honderdduizenden bezoekers gelokt en Touring Mobilis meldt ons net dat de problemen ter hoogte van de Kennedytunnel opgelost zijn. De overige problemen zijn netjes in kaart gebracht en de jaarlijkse statistieken zorgen voor een niet te verwaarlozen aantal jobs. Zo kunnen we in 'Leren om te keren' lezen dat het direkte ruimtebeslag van de transportinfrastructuur in 1993 1025 kilometer of 7,6 procent bedroeg van het Vlaamse grondgebied. Zevenczig procent hiervan wordt ingepalmd door (auto)wegen. Terwijl de 'vermaandlandschap' zich verder zet, is men druk doende — met de steun van de kernindustrie — een generatie *eco cars* te ontwikkelen. De veiligheid van de automobiliteit wordt verhoogd, de stank verminderd en 'voor de vrouwen' bestaan ze ook in pocketformaat. Zo kunnen we met z'n allen weer even dromen. Ondertussen blijft ons wagenpark wel meer dan een vijfde van de produktie van de koolstofdioxide, het belangrijkste broeikasgas, opeisen. Verder kan het wegverkeer nog aanspraak maken op zo'n vijftientig procent van de loodstoot, op meer dan de helft van de stikstofdioxideuitstoot (zure regen), een niet onbelangrijk deel van de zwaveldeoksides, ...

De problemen zijn gekend, de oplossingen ook! Fietsers kunnen voortaan best een 'val-helm' dragen, mensen met ademhalingsproblemen blijven best thuis, voor de kinderen is er KetNet en de ouders kunnen terecht bij Teleshopping. En ook de weekenddoden hoeven zich geen zorgen te maken: dokter Luc Beaucourt werkt momenteel aan een nieuwe morele orde. Een kettingbotsing is een droeve zaak, een weekenddode een schand!

Toch zijn er ook beslissingen die wat meer politieke moed vereisen. Zo heb je na Super Mario, nu ook Super Steve en zijn gratis bussen. Het concept is sinds kort ook onderzocht en zal weldra navolging krijgen. Het nieuwe bussenbeleid creëert 33,7 procent extra verplaatsingen. Betreft het hier vervoersarmen? Zijn deze extra verplaatsingen geen overbodige verplaatsingen? Deze vragen dienen verder onderzocht te worden. Anderzijds is er slechts 15,12 procent van de busgebruikers die stellen de auto voor de bus geruimd te hebben. Deze verschuiving ligt 6,3 procent lager dan bij de groep zachte weggebruikers. Een mooie stap, maar met wat meer lef was Hasselt de eerste autovrije stad geworden.

Rest ons nog het fileprobleem, een superkreatie van onze beleidsvoerders. Bij de SP heeft men na de gratis bussen, ook het rekeningrijden ontdekt. Daar waar voorheen de baan nog van elke automobilist was, zal die in de nabije toekomst vooral van de 'gevoede automobilist' zijn. Of als we nu eens een stapje verder gaan en alle eksterne kosten aan de 'konsument' aanrekenen? Zodat dat de stinkende rijke kan blijven stinken ten koste van de 'mindermobile' in de uiteengeerde en vervuilde steden en dorpen. Alsof al dat leed, de vervuiling, het maatschappelijke geweld, ... besijferd kan worden.

Zolang onze mobiliteitsorganisatie verderbouwt op de oneigenlijke macht van een aantal politici en autofielen die neerbuigen voor de auto-lobby, blijft een duurzame mobiliteitsorganisatie onmogelijk. Het mobiliteitsmiddenveld is dan een utopie, die op langere termijn geen enkele waarde kan betekenen. HST's, openbaarvervoerskaarten, witte fietsen, ... de auto-lobby smeert ons stroop aan de baard. Mijn keuze is gemaakt, ik sluit mij graag aan bij de scholieren van de basischool in Herentals, die naar aanleiding van 'de week van de fiets' in 1994 volgend stukje schreven: "Koning Auto, het wordt hoog tijd dat jij je troon verlaat. Je zou het zelf moeten inzien, heel het fietsvolk is tegen jou. (...) Maar je ministers nemen de verkeerde beslissingen. Steeds meer fietsers sterven in het verkeer. Als je zo doorgaat, zullen alle fietsers nog een staatsgreep plegen." (uit: Met de automobiel? van Hugo van Dierden)

Thierry Laenen,
een bewust auto-loze

Fakbar letteren (2)

In Veto 25 stond een lezersbrief waarin nog maar eens het beleid van de fakbar letteren werd gekeld. Ik heb daarbij toch enkele bemerkingen. Ten eerste bestaat er in Leuven geen 'voorzitter van de kring van filosofie en letteren', laat staan dat die een mandaat kan afleveren. Bovendien meen ik dat een officiële delegatie toch minstens haar komst mag aankondigen door een officieel schrijven aan het ontvangstcomité. Dan hadden die tenminste de kans gehad de rode loper uit te rollen en de delegatie op de hoogte te brengen van de alhier heersende regels. Als Vondel zich omkeert in zijn graf, dan zal dat in elk geval niet de eerste of enige keer zijn. De jarenlange taalstrijd in België moet hem intussen al wel meerdere rusteloze nachten bezorgd hebben en waarschijnlijk zou hij dat 'patois' wel verkozen hebben boven 'la douce langue française' waarvan ondergetekende zich bediende.

Maar die taalperikelen liggen zeker niet aan de oorsprong van de problemen die avond. De oorzaak lijkt me veeleer te zoeken in het halstarrijt weigeren de clubtributen uit te doen omdat het hier noch kerk, noch dame, noch koning betrof. Zonder die weigering was wel een kommunikatieve mogelijk geweest. De verontschuldigingen van het KVHV-lid zijn dan ook helemaal niet zo surrealistisch als het lijkt. Het KVHV is immers één van de notoire gezelschappen die herhaaldelijk onze fakbar bezoeken met pet en lint, teneinde nog maar eens te proberen de grens te verleggen. Nochtans zijn de bepalingen van ons reglement van interne orde hen genoegzaam bekend. En waar dat KVHV-lid zich dan nog de volmacht toeëigent om zich te verontschuldigen voor onze ontvangst, begrijpe wie begrijpen kan. Of was het alweer een zet van het alsmaar meer geïsoleerde KVHV op zoek naar nieuwe bondgenoten in de strijd voor het Vlaamse bewustzijn? Dat ze dan eerst eens proberen de Vlamingen op een eerlijke manier achter zich te scharen, in plaats van studenten schandelijk in de val te lokken door middel van postsignaties.

En wat de 'flikken' betreft, dat is deel van de normale procedure bij problemen met klanten. Tot slot zou ik nog willen vermelden dat ik als romanist zeker niets heb tegen franstaligen, laat staan minachting voor hen zou koesteren. Maar ik apprecieer wel dat mensen zich schikken naar de lokale gebruiken. Of zijn lint en pet dan toch een statussymbool, waardoor men zich meer mens voelt (of zich meer voelt dan andere mensen)?

Yves Rondelez,
eerste licentie romaanse talen
vervolg op p. 14

De smalle grens tussen onderzoek en studiebegeleiding

Uorige week maakte **Veto** melding van een beperkt onderzoek naar de slaagkansen van Leuvense eerstitelers rechten die hun kandidaturen aan de Katholieke Universiteit Brussel (KUB) volgden. Het was namelijk gebleken dat die studentengroep opvallend minder kansen op slagen heeft in de eerste licentie rechten, die in vergelijking met andere richtingen behoorlijk veel mislukkingen tellt. Het KUB-initiatief krijgt in Leuven evenwel tegenwind omdat niet duidelijk is of het hier nu gaat om een wetenschappelijk onderzoek dan wel om studiebegeleiding. Frank Flerackers, de onderzoeker in kwestie en oud-assistent aan de KU Leuven, verdedigde vorige week in **Veto** zijn werk. Ook bestreed Flerackers dat er op de sessies met examenvragen wordt gewerkt. Inmiddels werd de **Veto**-redactie — ondermeer door Flerackers zelf — in het bezit gesteld van een aantal brieven die aan de te onderzoeken voormalige KUB'ers werden toegestuurd. Daaruit blijkt dat de oud-assistent zich wel degelijk op een smalle grens tussen onderzoek en studiebegeleiding begeeft.

sen besproken wordt. Bevreemdend daarbij is dat in geen enkele van de drie uitnodigingen het woord 'onderzoek' valt. Integendeel, de twee jongste dragen als hoofdlijn 'Studiebegeleiding oudstudenten KUB'. Hallo, meneer Flerackers? "Die referentie is inderdaad wat ongelukkig. Op de eerste, heel neutrale oproep was geen enkele reactie gekomen. Daarom wilden we in de vervolgbrieven expliciet vermelden dat dit project in het voordeel van de studenten zelf is." Het gevolg daarvan is evenwel dat een deel van de andere studenten nu vreest dat de oud-KUB'ers een service krijgen, waarvan zij noodgedwongen uitgesloten blijven. Een Leuvense student: "Ook voor ons is de eerste licentie erg zwaar. Misschien moet iedereen dan maar studiebegeleiding krijgen, maar anderszins mag je toch verwachten dat derdejaars zelf hun plan kunnen trekken. En zelfs als de oud-KUB'ers een specifieke begeleiding nodig hebben, dan vinden wij dat nog niet zo erg, maar waarom moet het allemaal zo verdoeken georganiseerd worden? Als je er iets over opmerkt, dan wordt gezegd dat het om een KUB-onderzoek gaat maar ondertussen versturen ze brieven waarin het toch duidelijk over studiebegeleiding gaat."

Eksamenvragen

Het is evident dat de studenten niet zozeer hun collega's van de KUB viseren, maar eerder het gebrek aan communicatie over dit project. Nogmaals Flerackers: "Wie vervalt er hier de concurrentie? Die studenten die van een andere unief komen

worden blijkbaar door hun Leuvense collega's aan hun lot overgelaten. Ik krijg studenten bij mij die van plan zijn om al hun cursussen over te schrijven bij wijze van examenvoorbereiding of die hun tijd steken in het van buiten blokken van wetteksten. Natuurlijk dat ik hen dan zeg dat ze het beter anders zouden aanpakken."

Ook volgens rektor Constant Matheussen van de KUB is er geen sprake van een verdoken studiebegeleiding: "Ons gaat het in de eerste plaats om een onderzoek. Wij hebben signalen opgevangen over een onderwijskundig probleem opgespoord en het is onze plicht om dat nu te analyseren en zo mogelijk op te lossen. Het spreekt vanzelf dat we daarvoor bij de doelgroep zelf — onze oud-studenten — moeten te rade gaan. Het lijkt me logisch dat daarbij ook de concrete vakinhouden van de eerste licentie aan bod komen. Maar het is niet zo dat we examenvragen van de afgelopen jaren hebben verzameld en dat we die nu distribueren." Blijft nog een opmerkelijke passage uit de laatste brief: "Na de paasvakantie organiseren we *proefexamens* over een beperkt deel van de leerstof, om de wijze van examineren onder de knie te krijgen." Frank Flerackers replicert: "Een deel van het te onderzoeken probleem kan te maken hebben met de wijze waarop in Leuven geëxamineerd wordt. Daarom moeten we het dus ook over examenvormen hebben. Maar voor die test wordt niet geput uit bestaande examenvragen. Ik heb dat ook duidelijk zo gezegd tegenover de deelnemers. Wij zijn tenslotte geen repetitieuro." Klopt ongetwijfeld, maar de kon-

klusie van dezelfde derde brief illustreert nogmaals de smalle grens waarop de KUB zich begeeft: "(...) deze dienst wordt voor jou georganiseerd door de KUB en kost je niets. Je kunt er dan ook enkel wel bij varen. Een goed voorbereid student is een tweede licentie waard."

Eén en ander heeft er toe geleid dat er in Leuven enige wroefel is ontstaan over het onderzoek. Een aantal profen kon er niet mee lachen dat zij uit dit bla moesten vernemen dat er überhaupt zoiets als een onderzoek gaande was. Bovendien is het ook voor hen tot vandaag nog altijd niet klaar of het nu om research gaat, dan wel om studiebegeleiding. Professor Herbots, dekaan van de fakulteit rechten, schetst de stand van zaken: "Een tijdje geleden nam rektor Matheussen contact met mij op over deze problematiek. Hij vroeg de toelating om een onderzoeker in Leuven aan het werk te zetten om de rbestand te analyseren, zodat de KUB in een volgende fase maatregelen kon treffen. Aangezien er zich daar inderdaad een probleem stelt, zag ik niet in wat ik tegen zo een onderzoek kon hebben. We hebben de KUB dan ook de nodige faciliteiten gegeven zodat zij hun werk konden verrichten. Blijkbaar is er in de loop van de sessies enige onduidelijkheid naar buitenuit ontstaan over wat er daar aan de gang is. Ik ben er altijd vanuit gegaan dat het wel degelijk om een onderzoek ging, en dus niet om een vorm van repetitie of studiebegeleiding. Als nu blijkt dat men van plan is om proefexamens te organiseren, dan krijgen we inderdaad een heel ander verhaal. Maar ik betwijfel of dat werkelijk de bedoeling is. Ik denk dat de onderzoeker in kwestie gewoon zijn werk wat aantrekkelijker heeft willen voorstellen aan de doelgroep, kwestie van genoeg vrijwilligers bijeen te krijgen." De dekaan heeft ondertussen contact opgenomen met de verantwoordelijken van KUB om deze zaak uit te klaren.

Bart Eeckhout

Sedes-koncept wordt bijgestuurd

Volgend jaar ook pita, taco's en pizza in de Sedes

Sedes, Alma's zorgenkindje, zal zijn klanten vanaf volgend jaar met een (opnieuw) licht gewijzigd koncept tegemoet treden. Vanaf dan wordt er ingegaan op de vraag naar snacks die bij veel studenten leeft. Op die manier tracht Alma in te spelen op de konstant wijzigende voedingsmarkt en kan Sedes concurrerend blijven zonder dat deze concurrentiestrijd de andere Alma-restaurants treft.

tegenwoordigers van Sociale Raad (Sora), stemden hier slechts monkelend mee in. De algemene vergadering van Sora meende immers dat het koncept nooit een volwaardige kans gekregen had vanwege de gebrekkige promotie. Nog steeds lopen er immers teveel studenten rond zonder enig benul van de verlate openingsuren. Sora vond daarenboven dat de afspraken omtrent het aanbod niet ten volle waren nagekomen. Omdat men niet gerust was in de opkomst na acht uur had men er in Sedes voor geopteerd het avondaanbod in te vullen met per stuk verpakte maaltijden. Zo werden al te grote overschotten vermeden. Al vlug bleek dit idee echter voor te grote kosten te zorgen en werd de vaste avondkaart gereduceerd tot de keuze tussen een croque monsieur of een croque hawaï. Uiteraard kon men er nog terecht voor het gewone aanbod, maar echt optimaal was deze gang van zaken niet.

Verrassing

Om die reden en om de resultaten van een in het restaurant gehouden enquête te verwerken werd een aparte vergadering belegd. Daar was de grootste verrassing de eenstemmigheid die er bestond tussen zowel de directie, de geranten als de studentenvertegenwoordigers. In deze unieke sfeer van consensus werd besloten dat er meer en vooral efficiëntere reclame moet komen. Dit houdt in dat de eigen profilering van Sedes moet terug te vinden zijn in de reclamecampagnes. De eigenheid van Sedes moet reeds blijken uit de affichering en niet pas op je bord. Daarnaast zal het aanbod aangevuld worden met een aantal snacks die kunnen variëren. Konkreet zal men dus van kward voor zes tot tien uur 's avonds naast minimum vier schotels uit het huidige aanbod ook pizza, pita, taco, spag-

(foto Jeroen Lissens)

zevenenzeventig-frankischotel zijn. Ten slotte zal men zich in de toekomst minder streng houden aan het aanbieden van twee eksotische schotels zodat een aantal minder populaire schotels kunnen verdwijnen.

De andere aspecten van het vorig jaar uitgewerkte koncept, zoals de openingsuren, de wereldmuziek en de inrichting zullen blijven. Ook groepen kunnen nog steeds in Sedes terecht. Dit houdt in dat een groep (presidium, residentiegang, ...) kan reserveren voor een kaasavond, fondou d'ineetje. Probleem met deze groepen is dikwijls wel dat ze ofwel te groot zijn — meer dan honderd personen — wat Sedes eigenlijk niet kan dragen, ofwel te klein — rond de tien personen — wat dan weer niet echt rendabel is. Misschien moet er eens aan gedacht worden

Vorig jaar was men tot de constatacie gekomen dat de rendabiliteit van Sedes dermate laag was dat een sluiting zelfs niet uitgesloten was. Uit sociale overwegingen werd echter besloten zoveel mogelijk jobs te bewaren en als alternatief een nieuw koncept uit te werken. De belangrijkste wijzigingen waren de nieuwe openingsuren (open tot elf uur 's avonds), een aangepast avondaanbod en de mogelijkheid om te reserveren voor groepen. Ook zou Sedes geen eigen maaltijden meer bereiden, maar wel twee schotels aanbieden die in geen enkel andere Alma-vestiging verkocht worden, dit om het eksotisch karakter van Sedes te bewaren. Op die manier zou men besparen op de produktiekosten en bleef Sedes toch een restaurant met een eigen profiel. Er werd ook beslist dat de produktiviteit (omzet per uur gepresteerde arbeid) maximum vijftien procent onder de gemiddelde Alma-produktiviteit mocht liggen.

In december was er een eerste evaluatie waar men vaststelde dat het vooropgestelde doel was bereikt, zij het nogal nip (net vijftien procent dus). De raad van bestuur besloot toen om het sluitingsuur van elf uur op tien uur te brengen, omdat de verkoop in dat laatste uur schrijnend laag was. De studentenfraktie, drie ver-

hetti en croques kunnen krijgen met een topping of vulling die per dag verschilt. Om het overschot op te vangen moet het aanbod volledig blijven tot acht uur maar zullen de maaltijden die daarna uitgeput geraken niet meer worden bijgemaakt. Wel zal er steeds een vegetarische en een

groepen van twintig tot vijftig personen een extra voordeel te geven. In ieder geval moet ook dit aspect veel beter gepromoot worden. Of dit koncept dítmaal de langverwachte suksesformule zal zijn, hangt af van de hongerige student.

Jorn Peeters

Vijftien kaarsjes in zaal zonder brandvergunning

Studio Brussel viert dit jaar haar vijftiende verjaardag. Ter ere daarvan worden op vijf plaatsen in Vlaanderen fuiven en concerten georganiseerd. Eén van die 'feestes' zal op vier april plaatsvinden in Leuven, in één van de produktiehallen op het Philipsterrein aan de Parkpoort. Die lokatie roept toch wel enkele vragen op. De hangar in kwestie is eigenlijk — wat betreft veiligheidsvoorschriften en geluidshinder — totaal niet geschikt voor een dergelijk evenement. Het lijkt er dan ook sterk op dat het Leuvense stadsbestuur, eigenaar van de gebouwen, met twee maten en gewichten werkt als het op fuifzalen aankomt. Voor bescheiden studentenevenementen wordt immers heel wat nauwlettender opgetreden.

De laatste jaren werden de normen voor fuif- en concertzalen alsnog strenger: de brandveiligheid moet op en top zijn, er moeten voldoende nooduitgangen aanwezig zijn, de geluidshinder van de omgeving dient tot een minimum beperkt te blijven en wie een nieuwe zaal wil openen om daarin fuiven en/of optredens te organiseren, moet daarvoor een Vlare II-vergunning krijgen, genoemd naar het gelijknamige dekreet. Bestaande zalen krijgen nog enkele jaren de tijd om met die nieuwe voorschriften in orde te geraken. Op zich is een verstrenging van veiligheidsvoorschriften natuurlijk alleen maar toe te juichen. De eigenaar van een zaal moet er immers voor zorgen dat zijn zaal op een veilige en aangename manier gebruikt kan worden, zonder dat de direkte omgeving er teveel hin-

der van ondervindt. In de praktijk is het echter niet eenvoudig om een zaal zodanig aan te passen of in een stad in te planten dat iedereen er tevreden over is. Fuifzaal Lido heeft dit herhaaldelijk moeten ondervinden.

Hangar

Als gevolg van de strengere reglementering is het ook steeds moeilijker geworden voor studentencringen en andere organisatoren om in Leuven nog een geschikte lokatie te vinden voor evenementen. Chokri Mahassine — de man achter het Pukelpop-festival — heeft een tijdje geprobeerd om in zaal Corso concerten te organiseren, maar moest na klachten van de buren afhaken. Ekonomika moest voor het Smartlappenfestival uitwijken naar de Brabantse Landbouwkring zag zich zelfs genoodzaakt naar Vaalbeek te verhuizen met het Interkultureel Songfestival. Het heette dat goede zalen in Leuven zelf niet meer te vinden waren.

Tot Studio Brussel enkele weken geleden reclame begon te maken voor haar feest. Dat vindt namelijk plaats in een hangar op de vroegere Philipsite, die ook dienst doet als skatehal. De vraag of vanaf nu iedereen deze zaal, eigendom van de stad Leuven, zou kunnen gebruiken voor fuiven en optredens drong zich meteen op. Navraag bij enkele stadsdiensten leerde echter dat de Philipszalen niet beschikken over de nodige vergunningen voor het organiseren van fuiven en concerten. "De zalen hebben inderdaad geen vergunning. Elke activiteit moet afzonderlijk aangevraagd worden. Die aanvraag wordt dan door het college van burgemeester en schepenen besproken en eventueel goedge-

keurd", aldus de verantwoordelijke van de Leuvense politie.

En dat heeft het college dus ook gedaan voor het Studio-Brussel-feest. Uit het verslag van de collegezitting van twaalf november van vorig jaar blijkt dat de skatehal van de Philipsite gratis ter beschikking gesteld werd voor de viering van vijftien jaar Studio Brussel. Op welke grond de toestemming werd verleend en waarom de ruimte gratis wordt verhuurd valt uit het verslag niet op te maken. Ook de vraag waarom de normale procedure — waarbij een advies gevraagd wordt aan de brandweer en de milieudienst — niet werd gevolgd, bleef onbeantwoord. Eigenaardig genoeg kan een overheid, die moet toekijken op de naleving van reglementeringen (zoals de milieuwetgeving en Vlare II), deze wetgevingen zomaar omzeilen wanneer het om gebouwen gaat die ze zelf bezit.

Het college van burgemeester en schepenen bepaalt blijkbaar volledig arbitrair en zonder verantwoording te moeten afleggen wie een zaal mag gebruiken en wie niet. Als er dan al een zaal zou zijn die geschikt is voor fuiven of concerten — wat hier zelfs betwijfelbaar is — hangt het nog van de goodwill van burgervader Tobback af of die

ook gebruikt mag worden. Dat is toch wel een bedenkelijke praktijk. Indien er een zaal geschikt is voor fuiven en optredens, moet iedereen de kans krijgen om er gebruik van te maken. Of het om een verjaardagsfuif van Studio Brussel gaat of om een studentenevenement mag geen rol spelen. Ofwel is een zaal geschikt ofwel niet. Ook gemeenteraadslid Yves Van den Bosch (Agalev) stelt zich vragen bij de handelwijze van het stadsbestuur. "Ik ben zeker niet tegen dit evenement op zich, maar stel me toch vragen of dit zonder een voorafgaand onderzoek en rondvraag bij de buurtbewoners zo maar kan. Ik zal dit zeker aankaarten op de gemeenteraad."

Claude Seyns
Kristof Daniels

(foto Ivan Put)

Proef het verschil

ACCO's

TOP 9 - TOP 9 - TOP 9 - TOP 9 - TOP 9

Extra voordeel voor ACCO-aandeelhouders met onze maandelijkse top 9-aanbieding geldig van 1 tot 30 april '98

	Leden	
1. CONNIE PALMEN I.M.	900	765
2. MARCEL MÖRING In Babylon	1100	935
3. (STANDAARD) Belastingalmanak	650	550
4. HUGO CLAUS Onvoltooid verleden	590	500
5. MARIANNE FREDERIKSON Anne, Hanna en Johanna	998	850
6. STEFAAN HERTMANS Steden	698	595
7. LISA ST. AUBIN DE TÉRAN Hacienda	798	670
8. HANS MAGNUS ENZENBERGER De Telduivel	799	675
9. JEAN-CLAUDE FRÈRE Vlaamse Primitieven	798	670

ALMA'S

Woelige Week

31/3

* PASTABUFFET
DINSDAGAVOND → ALMA 1

1/4

* APRILVISSEN
WOENSDAGMIDDAG → ALMA 3

* APRILSE FISH-STICKS
WOENSDAGMIDDAG → GASTHUISBERG

* BROODJES MET VIS
WOENSDAGMIDDAG → DE VALK

* CANDLE-LIGHT DINNER
EN SPECIALE IJSCOUPES
WOENSDAGAVOND → ALMA 2

2/4

* SPECIALE IJSCOUPES
DONDERDAGAVOND → SEDES

* ENTRECÔTE MINUTE
DONDERDAGAVOND → PAUSCOLLEGE

ALMA UNIVERSITEITSRESTAURANTS

"In hoeverre kun je de kommersialisering van een opleiding verdedigen?"

De Vlaamse hogescholen zitten in slechte papieren. Dat hebben ze niet noodzakelijk aan zichzelf te danken, maar wel aan de gevolgen van het hogeschooldecreet van 1994. Dat dekreet voorzag in een grotere autonomie voor de hogescholen, maar dat bracht ook nieuwe taken en verantwoordelijkheden met zich mee, en die kosten geld. Bovendien zijn de hogescholen het slachtoffer aan het worden van hun eigen succes: sinds 1994 steeg het aantal hogeschoolstudenten met ongeveer zes procent, wat eveneens grotere uitgaven vergt. Het probleem is dat de instituten voor die hogere kosten onvoldoende overheidsfinanciering krijgen. Ze worden immers per enveloppe gesubsidieerd, wat wil zeggen dat ze een vooraf vastgesteld bedrag krijgen, dat geen rekening houdt met de eventuele extra uitgaven. Omdat de hogescholen die penibele situatie moe zijn, organiseerden ze de voorbije weken protestacties in de verschillende studentensteden. Veto sprak erover met Jan Verwaest, directeur van de Katholieke Hogeschool Leuven (KHL).

Jan Verwaest: «Sinds 1994 is er een dekreet op de hogescholen gekomen dat het totale budget voor het hogeschoolonderwijs vastlegt. Dat wil zeggen dat, ook al stijgt het aantal studenten, het totale budget nagenoeg ongewijzigd blijft. Daarenboven hebben wij er door de fusies heel wat taken bijgekregen, in naam van de nieuw verworven autonomie, maar daar staan geen middelen tegenover. Wij moeten dus meer taken uitvoeren met evenveel middelen. Vervolgens is er het probleem van de personeelskosten. Personeel dat ouder wordt, krijgt normaal een hoger loon. Die baremieke verhoging is niet verrekenend in de enveloppe die wij krijgen. Volgens de minister houdt dat zichzelf in evenwicht: "als er tien senioren weggaan, dan komen er tien jongere, goedkopere krachten bij". In de praktijk is het zo dat er niet zoveel uitstromers zijn en wij dus wel met een stijgende loonkost zitten. De minister heeft wel een uitstapregeling voor oudere personeelsleden ingesteld, zodat docenten al vroeger kunnen stoppen, maar de kost daarvan wordt dan ook nog eens op de rug van de hogescholen geschoven.»

«Een gevolg van al die financiële problemen is dat de werkdruk op het personeel toeneemt. Mensen die met pensioen gaan worden niet vervangen. Mensen die ziek zijn evenmin, want dat weegt te zwaar in de loonkosten. De werkdruk wordt zo hoog, dat meer mensen ziek worden, die op hun beurt niet kunnen vervangen worden. Dat betekent uiteraard dat de kwaliteit van het onderwijs in het gedrang komt. Het gaat ook over de middelen en de huisvesting van de studenten. Er zijn vaak geen aangepaste aula's beschikbaar. Er zijn departementen die les krijgen in vroegere lokalen van basis- en kleuteronderwijs en er zijn te weinig middelen om dat aan te passen.»

Veto: Het alternatief voor de enveloppefinanciering is de studentgebonden financiering, zoals dat aan de universiteit het geval is. Is dat waar jullie ook naartoe willen?

Verwaest: «In ieder geval kan het niet dat, als het aantal studenten in die mate stijgt, daar niets tegenover staat. Dat zou men aan de universiteit nooit aanvaarden. Aan de unief is er inderdaad een studentgebonden financiering, maar daar gaat het wel over veel hogere bedragen. Als je een

bedrag krijgt dat twee keer zo hoog is, om iets vergelijkbaars te doen, dan wordt de situatie heel wat eenvoudiger. Voor de organisatie van het onderwijs zijn er mogelijke verschillen tussen de universiteit en de hogeschool, maar wanneer het gaat over de sociale voorzieningen dan is het mij niet duidelijk of er enig verschil is tussen een uniefstudent en een hogeschoolstudent. Toch krijgt de eerste categorie daarvoor meer dan het dubbele gesubsidieerd dan de tweede.»

Veto: Dus eigenlijk heeft u gewoon meer geld nodig?

Verwaest: «Zelfs als men ons bijbetaalt voor die zes procent, kunnen we daar niet tevreden mee zijn, want dan hebben we nog maar waar we normaal recht op zouden hebben. Maar dan wordt een hogeschoolstudent nog altijd maar voor iets meer dan de helft van het bedrag van de uniefstudent gesubsidieerd. Dat is dan een slechte situatie, terwijl we nu in een super-slechte situatie zitten.»

Veto: De minister heeft ondertussen een tegemoetkoming in het vooruitzicht gesteld van ongeveer driehonderd miljoen. Is dat niet voldoende?

Verwaest: «Dat bedrag sirkuleert al langer, en het is veel te weinig. Als je rekent op een totaal budget van twintig miljard, dan is zes procent 1,2 miljard. Als de minister ons dan driehonderd miljoen wil geven, is dat eigenlijk niets. Dat heeft ook niets te maken met de huidige protestacties. Dat cijfer sirkuleerde al lang, omdat ook de minister inziet dat het niet kan dat het studentenaantal zes procent stijgt en dat daar niets tegenover staat.»

Slaaf

Veto: De minister stelt voor om bijkomende fondsen te zoeken in externe sponsoring. Maar dat zien jullie niet zitten.

Verwaest: «De hogescholen gaan meer met meer fondsen claimen die door de regering en Europese instanties ter beschikking gesteld worden. Dat gaat over innovatieve projecten, waarbij de overheid bepaalde beleidsprioriteiten wil onderzoeken. Ook tegenover commerciële sponsoring staan we niet noodzakelijk afkerig, maar de vraag is in hoeverre men het concept van de

(foto Bart Andries)

kommersialisering van een opleiding kan verdedigen. Kunnen wij een opleiding boekhouding laten sponsoren door een bank? Dan treedt er het gevaar op dat die bank zegt: "We willen jullie wel sponsoren als jullie hetzelfde softwarepakket gebruiken als wij, zodat jullie afgestudeerden later bij ons kunnen komen werken." Is het vanuit onderwijsperspektief een goede oplossing om de slaaf te worden van die kom-

mersiële bedenkingen? Wij hebben de plicht om verder in de toekomst te denken dan de onmiddellijke belangen van de bedrijven reiken.»

Veto: Is de traditionele tegenstelling universiteit - hoger onderwijs niet aan het vervagen? U houdt zich ook bezig met onderzoek en onderwijs is de universiteit bezig met de concrete beroepsopleiding voor studenten.

Verwaest: «Het hoger onderwijs — unief

(foto Bart Andries)

en hogescholen — zou meer vanuit één visie moeten bekeken worden, wat betreft de toelagen en de omkadering. In heel wat Europese landen heeft men de systemen al meer bij elkaar gebracht en spreekt men over een unitair systeem. Daar heeft men er al een visie over ontwikkeld. Wij daarentegen zitten nog met een binair systeem, waarbij hogescholen en universiteiten tegenover elkaar staan.»

Veto: De agenda van het hoger onderwijs wordt tegenwoordig beheerd door het rapport Dillemans. De hogescholen worden daarin vermeld, maar u wordt bijna niet gehoord in de discussie. Is dat niet frustrerend?

Verwaest: «Ik moet ter verdediging van Dillemans zeggen dat hij enkel de opdracht had om een rapport te maken over de universiteiten. We moeten aan Dillemans dus niet verwijten dat hij de hogescholen daar niet bij betrokken heeft. Hij heeft ze gewoon niet kunnen vermijden omdat hij op sommige momenten aan een grens komt waar hij andere elementen in zijn studie

is dat een beetje werkzaam?

Verwaest: «De fusie is, technisch gezien, een kleiner probleem dan de integratie in de geesten. Alles hangt af van de verschillende scholen die fusioneren. De KHL is een fusie van scholen die heel sterk van elkaar verschilden door de aard van de inrichtende macht, de traditie, de manier van besturen. Het is veel gemakkelijker om twee hogescholen lerarenopleiding te fusio-

neren dan een lerarenopleiding met een economische richting, omdat die culturen heel anders zijn. De KHL is een fusie van grote scholen, stuk voor stuk sterke partners en dat is niet zo gemakkelijk. Het is een proces dat meerdere jaren zal duren. De structuren zijn opgericht, maar een echte integratie moet nog gebeuren.»

Veto: Bij de fusie moesten verschillende hiërarchische structuren met elkaar in overeenstemming gebracht worden. Kost dat geen tijd en middelen die u elders zo hard nodig hebt?

Verwaest: «(aarzelt) Dat is een complex probleem waarvoor nog geen definitieve oplossing gevonden is. Wellicht kan er daar in de toekomst nog verandering in komen, maar op dit moment kan ik daar weinig over zeggen.»

Veto: Aan de andere kant staan de studenten te trappelen voor inspraak. Dat blijkt vooralsnog een onoverkomelijk probleem voor de hogescholen.

Verwaest: «Eén van de moeilijkheden van de studentenvertegenwoordiging is het probleem van de continuïteit. De studenten vragen een vrijgestelde voor hun werking. Wij hebben daarop negatief geantwoord omdat dat volgens ons het probleem van de continuïteit niet kan oplossen. De opleiding in hogescholen met één cyclus duurt minder lang dan een uniefopleiding. Dat zorgt voor specifieke problemen. In het eerste jaar is niemand geïnteresseerd in studentenwerking. In het tweede jaar zijn er wel mogelijkheden, maar in het derde jaar is er weer het probleem van de stages. Bovendien is de student zelf niet geïnteresseerd in die raden. Vroeger hebben wij vaak geprobeerd om een studentenraad op te richten met studenten uit verschillende jaren, maar dat is nooit gelukt. Er is een heel beperkt aantal studenten die dan alle taken naar zich toe zou trekken. Die taken omvatten veel te veel voor die enkele studenten. Als ze dus niet kunnen verdeeld worden, is dat onmogelijk.»

Veto: Tot slot nog één vraag uit de actualiteit. Er is een oplossing in de maak voor het kindedossier. Wat vindt u daarvan?

Verwaest: «Ik vind dit dossier een gemiste kans. De eerste oplossing van de minister — een vierjarige opleiding kine aan de hogescholen — vond ik goed, omdat kine een typische richting voor een hogeschool is. Toen kwamen echter ondergeschikte belangen boven en er is gebleken dat de uniefs machtig genoeg zijn om beslissingen die de minister zou nemen te manipuleren. Ze kunnen de Vlaamse parlementairen doen twijfelen of tot oppositie brengen tegen iets wat intellectueel goed verdedigbaar is. Dat is volgens mij een uitgesproken voorbeeld van oude politieke cultuur.»

Bart Eeckhout
Katrien Darras

De morfende morfiers

en woord zoals lulleriken dat bewust bedacht wordt en vervolgens gelanseerd op de taalgemeenschap is eigenlijk een voorbeeld van hoe taal niet werkt. Normaal moet er eerst een scheeftrekking zijn tussen de taal en de werkelijkheid: er is bijvoorbeeld een nieuw voorwerp uitgevonden, een nieuw begrip bedacht, en het kind moet een naam krijgen. Zo'n nieuw woord raakt niet van de ene dag op de andere bekend, het duurt een tijd voor het tot het 'mainstream' taalgebruik doordringt. Een woord dat op het punt staat door te breken in de Nederlandse omgangstaal is het werkwoord 'morfen'.

In het Engels kom je het werkwoord 'to morph' al regelmatig tegen in bijvoorbeeld filmrecensies. Je herkent er onmiddellijk een verwantschap in met woorden als 'amorf' of 'morfeem'. Het komt dan ook van dezelfde stam, het Griekse 'morphè', wat 'vorm' betekent. En met vorm heeft 'morfen' alles te maken. De centrale betekenis komt uit de wereld van de fotografie: als je originele foto's met de computer bewerkt, dan ben je aan het morfieren. Als je met de computer twee bestaande gezichten op elkaar legt om er een nieuw van te maken, dan heb je gemorft. Michael Jackson's videoclip 'Black or White' is er een bekend voorbeeld van: je hebt de contouren van een gezicht, maar de gelaatsstreken van de ene persoon vloeien over in die van de volgende persoon zonder duidelijke overgang.

Morfen wordt dus gekenmerkt door een permanente veranderlijkheid. Het is eigenlijk een leeg begrip, net als 'de hemel' ook een leeg begrip is, en nooit hetzelfde want de wolken veranderen voortdurend van vorm.

In de populaire cultuur, in zo'n clipje als dat van Michael Jackson bijvoorbeeld, gaat het er voornamelijk om een abstract begrip concreet voor te stellen. De in elkaar vervloeiende gezichten van man en vrouw, van verschillende rassen, willen de kijker duidelijk maken dat iedereen gelijk is, dat er eigenlijk geen verschillen bestaan. Morfen ten dienste van de anti-diskriminatie dus. Dat het wegvakken van de verschillen van de ander een weinig respectvolle manier is om met de ander om te gaan, is een ander verhaal. De oerversie van een morfend gezicht is trouwens al ouder dan vandaag, en kan misschien toegeschreven worden aan de Schotse schrijver Robert Louis Stevenson, de auteur van 'Dr Jekyll & Mr Hyde'. Als hij daarin beschrijft hoe Dr Jekyll een drankje ontwikkelt om zijn persoonlijkheid op te splitsen in twee delen, konkretiseert hij dat door Dr Jekyll's gezicht en diens lichaam zonder duidelijke breuk te laten 'morfieren' naar dat van de afzichtelijke Mr. Hyde. Destijds gaf dit boek aanleiding tot menig discussie over hoe de menselijke identiteit in elkaar steekt.

Interessant wordt het inderdaad op het moment dat 'morfieren' filosofische bijbetekenissen krijgt, en gebruikt wordt om te beschrijven hoe de mensheid tegen het einde van het tweede millennium met begrippen zoals 'identiteit' en 'lichaam' omgaat. Menigeen heeft wel eens foto's genomen of

gezien die een beweging van enkele seconden vastleggen. Dergelijke 'geïntensifieerde' foto's maken ons bewust van hoe wij een 'normale' foto of 'normaal' beeld bekijken. Als we een foto zien van een meisje dat een halve meter boven de grond zweeft, plaats onze geest dat onmiddellijk in een kontekst: wij denken er automatisch bij dat het meisje net voor de foto genomen is, opgesprongen moet zijn, en een tel later weer zal landen.

Lichaam

Aan de hand van het voorgaande kunnen we nu een analogie maken met betrekking tot de identiteit, het lichamelijke en de technologie. Het vertrekpunt is de foto of het lichaam. Net zoals de foto met de computer getransformeerd wordt, wordt het lichaam getransformeerd door de technologie. Dit proces noemen we in beide gevallen 'morfieren'. Het resultaat van de gemorfte foto is dat we ons bewust worden van het kijken, terwijl het resultaat van het gemorfte lichaam is, dat we ons vragen stellen over onze identiteit. Het proces, het morfieren bestaat twee keer in een kunstmatige intensifiëring die ons bewust maakt van iets, van hoe wij kijken naar een foto en naar

onzelf. "Eén enkele frame vertelt ons niets: het is de sekuentie die ons maakt tot wat we zijn" (Scott Bukatman).

Het is pas vanaf het midden van deze eeuw dat de technologie in staat is ons lichaam in meer of mindere mate te 'morfieren'. Het inplanten van klepjes in ons hart, van andermans lichaamsorganen, plastische chirurgie, prothesen die aan onze lichaamsvormen aangepast worden enzoverder, het kan allemaal nog maar pas. Het is nog maar het begin van een evolutie. Het zijn allemaal zaken die aanleiding geven tot reflecties over identiteit. Is de Robocop in de gelijknamige film nog een mens, of is hij een robot? Ook films van David Cronenberg, 'Crash' bijvoorbeeld, brengen dergelijke thema's aan de orde. Precies omdat de technologie nu tot dergelijke dingen in staat is, wordt de vraag pertinentier. Maar ze is er altijd geweest. Franz Kafka al, schreef met *Die Verwandlung* een 'transformatieroman' waarin een man in een keef veranderd en nogal plastisch met zijn eigen toestand en 'ik' gekonfronteerd wordt. Is het trouwens niet zo dat de middeleeuwers identiteit reeds bekeken als een proces, als iets dat voortdurend verandert in interactie met de wereld. Zelfs de oude Grieken verklaarden hun wereld door verhalen, mites waarin de goden zich onbepreket konden ontvoeren in andere personen en dieren.

Ondertussen zijn we afgedwaald van de uitgangsvraag 'wat is morfieren'? Het antwoord kan niemand bedenken, het is afwachten tot het woord 'morfieren' voldoende doorgedrongen is tot de omgangstaal, tot bijvoorbeeld het moment dat een Suske en Wiske-album met als titel 'De Morfende Morfers' in de winkel ligt, en elk kind begrijpt waar het over gaat. Morf ze.

Benny Debruyne

Bron: 'Morfing en de ontdekking van het eigen ik' door Scott Bukatman (verschenen in 'andere sinema').

Twee dansvoorstellingen en één video op één avond

Dansers als waren het mensen

Marc Vanrunxt en Annamirl van der Pluijm nemen een aparte plaats in in de actuele danswereld. Door hun fysiek en motoriek alleen al — beiden zijn naar dansersnormen nogal aan de grote kant — vallen ze op, en ook hun choreografieën worden gekenmerkt door een doorgedreven eigenzinnigheid. Hun paden kruisten elkaar ondermeer bij Jan Fabre, bij wie ze recent elk één 'Temperamenten'-solo voor hun rekening namen. Deze week tonen ze in Leuven hun jongste eigen choreografieën, respectievelijk 'Antropomorf' (Vanrunxt) en 'The Other Me' (van der Pluijm). Als toemaatje krijgt het toch al verwende Leuvense danspubliek er ook nog een vertoning bij van de video 'Ogni Pensiero Vola' van het duo Franck & Van Dessel waarin Vanrunxt en Van der Pluijm ook weer te zien zijn.

'Antropomorf' is een misleidende voorstelling. Dat hoeft nauwelijks verwondering te wekken, want de choreograaf ervan, Marc Vanrunxt, is een misleidende kunstenaar. Vanrunxt mag zichzelf graag "een eeuwige debutant" noemen, omdat elke nieuwe choreografie bij hem een 'kreatie' in de eigenlijke zin van het woord is: een schieping vanuit het niets, of eerder vanuit alles wat de danser rond zich ervaart en in zich opneemt. Dat geldt bij uitstek voor 'Antropomorf' waarin Vanrunxt een nieuwe levensvorm introduceert: de antropomorf, de mensachtige die zichzelf voortdurend verandert (zie ook de 'hype van de week' op dezelfde pagina).

Bij aanvang ziet het publiek een spierwit dansvlak dat aarzelend ingenomen wordt door vier in even witte kostuums

gehelde dansers. 'Antropomorf' begint waar andere kunstenaars geëindigd zijn: in de bevreesing van de sublimie abstraktie. Je hoort de 'white noise' van Lou Reed's 'Metal Machine Music' en je vrees voor een steriel modernistisch statement. Fout, want de dans evolueert. De dansers beginnen met elkaar te bewegen, het witte plastic zeil scheurt open, de emotie treedt binnen. Het doembeeld maakt plaats voor een veel levendigere, menselijke bewegingstaal, die zijn klimax krijgt in een lang uitgesponnen dans — op de tonen — nu ja, 'tonen' — van 'John & Yoko', waarin het duo Lennon & Ono de liefde in plaats van de oorlog bedrijft en daarbij voortdurend elkaars naam meent te moeten roepen. De dansers hebben hun spierwitte pakjes inmiddels ingewisseld voor de schitterende kleurrijke originelen van Martin Margiela. Het resultaat is een veelvormige, subtiële voorstelling die de kijker voortdurend op het ver-

keerde ben probeert te zetten.

Het kwartet dansers in witte gewaden vind je terug in 'Ogni Pensiero Vola', de bekoorlijke video van Stefan Franck en Bart Van Dessel, die al vertoond werd op het Klapstuk-festival. Marc Vanrunxt verzorgde voor die video eveneens de choreografie, waarin je naast hemzelf ook Annamirl van der Pluijm, Eric Raeyes en Rosa Hermans herkent. Uitgangspunt voor 'Ogni...' is de alchemie uit de zestiende en zeventiende eeuw, een periode waarin de band tussen kunst en wetenschap nog evident was. Franck & Van Dessel zien dezelfde verbinding weer ontstaan in het hedendaagse artistieke cyber-vertooft. Het samenbrengen van oude en actuele kunstvormen en van kunst en techniek, het intellectuele spel met hermetische teksten die door een neutrale voice-over worden gedebiteerd of in het videobeeld worden geïntegreerd, het over elkaar schuiven van beelden en associaties leidt tot een complex visueel spektakel dat fans van Peter Greenaway zeker zal bekoren.

Voor de anderen is er ook nog een korte solo van Annamirl van der Pluijm. In 'The Other Me' rekent ze af met het beeld dat van haar ontstaan is doorheen haar danscarrière. Dat is een beeld van subtiële fragiliteit en van sensuele vrouwelijkheid. In haar nieuwe solo doorkreeft de danseres dit klichee en benadrukt ze 'the other me', waarin assese, stilte en de verbondenheid met de natuur centraal staan. Een erg persoonlijk portret, kortom, van één van de vooraanstaande Vlaamse choreografes van dit moment.

Bart Eeckhout

'Antropomorf' van Marc Vanrunxt, 'The Other Me' van Annamirl van der Pluijm en 'Ogni Pensiero Vola' van Franck en Vandessel zijn te bekijken op 1 en 2 april in de Klapstuk dansstudio.

Infoavond

voor

afstuderenden

omtrent

- werkstatuten
- kinderbijslag
- ziekteverzekering
- werkloosheid
- jobstudent
- fiscaliteit
- sociaal statuut bij verder studeren

Donderdag 2 april 1998

om 20 u

Kleine Aula

Sint-Michielsstraat 4

Studentenvoorzieningen K.U.Leuven
Van Dalecollege, Naamsestraat 80
3000 Leuven
ism
Coördinatiecommissie Plaatsingshulp
K.U.Leuven
Oude Markt 13 - 3000 Leuven

Als de artsen zichzelf nu al vogelvrij verklaren...

Win het voormalige Oostblok weten ze dat verkiezingen niet tot zijn als er maar één partij bestaat. Bij Medica, waar afgelopen week ook maar één ploeg opkwam, bleek dat niet zo'n probleem. Stijn Festraets, de 'serieuze' preseskandidaat en zijn rechterhand Tom De Potter verzekerden dat 'Vogelvrij', de eenheidsploeg haar best gedaan heeft om toch met een goede campagne naar buiten te treden. Zij organiseerden ondermeer een thema-avond over de 'orde der geneesheren', een spektakelnamiddag en de obligate fuif, dit jaar in de Lido.

De verkiezingsweek werd nog wat opgefleurd door de lolploeg. Zij staan niet op de stempapieren, maar de geneeskundigen kunnen hen toch hun steun betuigen door het stembolletje van de ernstige ploeg niet op te vullen maar er een hartje in te tekenen. Toeren zoals bij Crimen (zie elders op deze pagina) worden dan natuurlijk vermeden. Het resultaat van de verkiezingen was dan ook vrij spektakulair, 'Vogelvrij' behaalde maar liefst 99,5 procent van de stemmen. Niet echt moeilijk als enige kandidaat. Positie dan weer was dat ongeveer zestig procent van de studenten kwam stemmen. "Zo'n goed resultaat dat we er ons bijna om schamen", aldus Tom De Potter. Veto ondervroeg de korfleeën van het nieuwe presidium.

Veto: Is de ploeg van dit jaar een uitloper van die van vorig jaar?

Stijn: «Niet direct. Wel zijn de mensen van de kernraad dit jaar al actief in het presidium. Maar er zijn ook veel mensen uit mijn jaar, eerste dok, bijgekomen. Ikzelf

ben al drie jaar actief bij Medica. Dit jaar stond ik mee in voor Akut, het kringblaadje van Medica.»

Veto: Er zijn geruchten dat er onenigheid is tussen Medica en Landbouwkring inzake de joint venture 'Bloed-serieus', de bloedinzamelaktie.

Stijn: «Vroeger organiseerde Landbouwkring Bloedserieus op haar eentje. Sinds enkele jaren gebeurt dat samen met Medica. Bij sommige mensen van landbouw — dat zijn er wel niet veel — leeft de idee dat wij hen die aktiviteit uit handen aan het nemen zijn.»

Veto: Is dat onterecht?

Stijn: «Ja, want het is een samenwerking. Het probleem zit hem hierin dat het ene jaar de bio-ingenieurs er harder mee bezig zijn en het andere jaar Medica. Bovendien wordt ons sekretariaat gebruikt voor de organisatie omdat wij iets beter zijn uitgerust. De mensen van Landbouwkring moeten dan bij ons komen. Maar die verkeerde opvatting leeft vooral bij hen die zelf niet zozeer met Bloedserieus bezig zijn. Dit jaar is er een klein meningsverschil geweest, maar dat was snel van de baan. Voor volgend jaar zie ik geen problemen.»

Boer

Veto: Jullie hielden maandagavond een thema-avond over de Orde der Geneesheren. Zijn geneeskundestudenten daarmee begaan?

Stijn: «Er is toch vijftig man komen opdagen, en dat in een drukke week. In Medica zelf willen wij dat goed opvolgen, samen met Sociale Raad. De werkgroep gezond-

pelijk gedeelte van de toelatingsproef alsnog volgt?

Stijn: «Ik denk dat de wetenschappelijke proef er komt; die beslissing is genomen en

(foto Joost Helsen)

heidszorg is die materie nu aan het uitspitten. Wij moeten de jaarwerkingen daarvoor dan informeren. Er is daar interesse voor maar zelf gaan ze niet vragen hoe dat zit.»

Veto: Het toelatingsexamen geneeskunde peilde dit jaar enkel naar het algemene inzicht. Maar er zijn momenteel geen geneeskundestudenten meer tevel volgens de kontigentering die Van den Bossche oplegde. Denk je dat het wetenschap-

de scholen worden geïnformeerd om de problemen met de Raad van State te vermijden. Ze zullen daar nu niet op terugkomen, zeker?»

Veto: De geneeskundestudenten zelf niet onverdeeld tegen een toelatingsbeperking?

Stijn: «Ja, er zijn veel studenten die zeggen: "Mij raak je toch niet meer." Dat het aantal nieuwe studenten drastisch beperkt wordt, laat hen dan ook koud. Binnen Medica vind je die mensen niet.»

Tom De Potter: «Twee jaar geleden was de studentenbeweging in het algemeen radikaal tegen elke vorm van toelatingsbeperking, terwijl de geneeskundestudenten een beetje toegegeven hebben; zij stelden dat die beperking ter sprake kon worden gebracht als er ook andere hervormingen werden doorgevoerd.»

Veto: Welke hervormingen hadden ze dan op het oog?

Tom: «Om het overaanbod van artsen te beperken stelde Medica vier oplossingen voor. Eén daarvan was de toelatingsproef voor de eerstejaarsstudenten geneeskunde; een toeloeving aan de artsensyndikaten. De drie andere voorstellen waren *echelonnering* — het invoeren van een doorverwijzingsstelsel, waarbij de patiënt in eerste instantie zijn huisdokter opzoekt, *akkreditering* — permanente vorming met een puntenstelsel voor artsen — en *pensionering* — artsen op hogere leeftijd die plaats moeten ruimen.»

Veto: En hoe staat jullie ploeg tegenover die toelatingsproef?

Stijn: «Om het ongeveer nog hetzelfde leeft: de toelatingsproef is er en daar moeten we ons bij neerleggen. Maar anderszinds vinden we nog steeds dat die andere hervormingen er ook moeten komen. Bovendien zullen we dit jaar eens kijken wat de slaagsijfers zijn bij de eerstejaars, die toch al door de eerste ronde zijn geraakt. Dit jaar wordt het toelatingsexamen nog aangevuld met een wetenschappelijke proef, afwachten wat daar de resultaten zullen zijn.»

Veto: Wat is de lijn van jullie ploeg?

Stijn: «Dezelfde als die van de vorige jaren. Wel willen we persoonlijk aanspreekbaar zijn. Je hoort altijd wel wat gemor en kritiek. Maar dat is dan meestal van mensen die nooit in de Brusselsestraat komen. Met negatieve, maar ook met opbouwende kritiek kan iedereen bij ons terecht.»

Verkiezingen Crimen bijna rampsenario

Populaire lolploeg houdt spanning erin

W twee weken voor de paasvakantie houdt Crimen, de studentenkring van de kriminologiestudenten, traditioneel haar verkiezingen. In tegenstelling tot die van haar grote broer — het Vlaams Rechtsgenootschap — verlopen deze doorgaans zeer rustig. Het uitdendend presidium probeert een aantal mensen te motiveren, er worden enkele activiteiten georganiseerd, de kandidaten stellen zich voor tijdens de colleges en worden met een ruime meerderheid verkozen. Inhoudelijke aspecten komen amper aan bod. Saai boel zou je denken, maar dit jaar verliep dit even anders.

De studenten kriminologie kiezen zowel hun nieuw presidium als hun nieuwe fakultair (onderwijsverantwoordelijke). Voor beide vakatures daagden dit jaar twee kandidaten op: voor het presidium kon men kiezen tussen de 'serieuze' 'Fun Making Criminals' en de lolploeg 'De drie musketiers'. Maandag verzorgden de 'Fun Making Criminals' niet alleen een ontbijt in de Valk, maar werkten ze ook ieders boodschappenlijstje af. 's Anderendaags werden gratis vaten gegeven in de fakbar Tir n'a Nog. 'De drie musketiers' daarentegen deden niets van dit alles. De driekoppige ploeg moest het vooral hebben van de populariteit van haar individuele leden en haar naam bekendheid. Dit laatste bleek achteraf een zeer belangrijk gegeven. Aangezien de verkiezingen zowel door de meeste studenten als door de kandidaten beleeft worden als een formaliteit, doen deze laatste doorgaans weinig moeite om zich aan hun kiezerspubliek bekend te maken. De lolploeg probeerde haar populariteit enkel nog te vergroten via mondelinge reclame en strooibriefjes.

Donderdag werd de verkiezingsweek (en het werkingsjaar) Humogewijs afgesloten met de 'Pop Poll'. De avond startte met een heuse show, waarop niet alleen dance acts en korte toneelstukjes werden opgevoerd, maar ook de uitslag van de eerder afgenomen 'Pop Poll' werd bekendgemaakt. Meestal ging het om ludieke categorieën waarbij men zijn medestudenten in de bloemetjes kon zetten (ondermeer als kriminologiepersoonlijkheid of mooiste lach van het jaar) of belachelijk maken (als misser van het jaar). Ook de beste prof mocht zijn prijs komen afhalen en het uitdendend presidium werd bedankt voor het sterke werkingsjaar.

Pil

Tot ieders verbazing eindigde de show niet met de bekendmaking van de verkiezingsuitslag en de voorstelling van het nieuwe presidium, maar kondigde het kiescomité aan dat er een laattijdige klacht ontvankelijk was verklaard. Eerder op de dag bleek er in tweede en enige kandidatuur een tekort aan stembiljetten te zijn geweest. Het euvel was vrij snel verholpen, maar dit was niet duidelijk bekendgemaakt. Het kiescomité zag zich dan ook genoodzaakt om diegenen van die jaren die nog niet hadden kunnen stemmen hun democratische taak ter plekke te laten vervullen. Ondertussen gonsde het van de geruchten over een mogelijke nek-aan-nekrace tussen de twee ploegen. Terwijl het kiescomité de stemmen (her)telde, werd de afsluitende fuif al gestart. Uiteindelijk viel het verdikt: de 'Fun Making Criminals' haalden een nipte meerderheid. Hun kandidaat-fakultair verzachtte de pil door met driekwart van de

stemmen te gaan lopen. De totale opbrengst bedroeg dertig procent.

Winnen

De oorzaak van het vreemde stemgedrag kan in verschillende richtingen worden gezocht. Vooral de naam bekendheid van de lolploeg en het kwasi automatisch karakter van de verkiezingen kunnen er aan bijgedragen hebben. Velen bleken immers op de lolploeg gestemd te hebben omdat 'de serieuze kandidaat toch ging winnen'. Men kan zich de vraag stellen of alle kandidaten niet (opnieuw) per functie moeten worden verkozen en of de verkiezingen niet beter inhoudelijk onderbouwd moeten worden. Hiermee gaat men echter te veel voorbij aan de feitelijke situatie binnen kriminologie. Kandidaten voor het presidium dienen zich niet spontaan aan, maar moeten vaak gezocht en gemotiveerd worden. Er rest hen te weinig tijd om hun campagne goed voor te bereiden.

Daarnaast hebben de meeste kandidaten weinig of geen ervaring binnen de Leuvense kringwerking. De redenen hiervoor hangen nauw samen de instroom in de opleiding: De studentengroep vormt door de verschillende instroommogelijkheden (eerste/tweede/enige kan en eerste lie) en het lage slaagpercentage in het eerste jaar geen coherente groep die men in een andere opleidingen wel vindt. In hoeverre deze punten aandacht krijgen volgend jaar, zal voor een groot stuk afhangen van het nieuwe presidium.

Herman Pauwels

Joost Helsen
Hans Declercq

Nieuw themahuis in samenwerking met Oikonde

Ind 1996 besliste de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) na een moeilijke bevalling om een project met themahuizen op te starten. Naast de vier 'huizen' die dit academiejaar in de binnenstad van start gingen komt er volgend jaar in Heverlee een vijfde bij. Het gaat om een huis dat door Oikonde — een welzijnsorganisatie die zich met uiteenlopende problematieken bezighoudt — ter beschikking wordt gesteld. Binnenkort moeten de kandidaturen voor de themagroepen voor volgend academiejaar ingediend worden.

Drie vaststellingen brachten Sociale Raad en de Huisvestingsdienst van de KU Leuven drie jaar geleden ertoe om beginnen na te denken over het opstarten van themahuizen in Leuven. In Louvain-La-Neuve draait het systeem succesvol sinds 1972 met ondertussen een honderdtal themahuizen. De bedoeling was daar zo'n vijftig jaar geleden om een sociaal leven onder de studenten te ontwikkelen in de pas gebouwde stad. Tweede vaststelling was dat de vraag naar gemeenschapshuizen in Leuven sterk steeg in vergelijking met het aanbod en dit vooral bij studenten uit de hogere jaren. Ten slotte was er de vaststelling dat het engagement bij jongeren duidelijk was afgenomen.

RvS, een van de medebehoudersorganen waarin Sociale Raad de studenten vertegenwoordigt, besliste in het najaar van 1996 om met het project van start te gaan. Een van de doelstellingen is om het bestaande aanbod aan gemeenschapshuizen op de Leuvense kamermarkt uit te breiden. Met het oog hierop had RvS eind 1996 al beslist om vijf miljoen vrij te maken voor de aankoop van een huis. Omwille van de wetgeving op de VZW's kon dit echter niet doorgaan.

Daarom werd er beslist om dit academiejaar

te starten met kamers in de residenties van de KU Leuven. Negenentwintig kamers, onderverdeeld in drie groepen, in de residentie Sint-Catharina aan de oevers van de Dijle in de binnenstad en elf kamers in blok 8/0 van de Arenberg Woonwijk (Gité) in Heverlee werden voor het project vrijgemaakt. De gang in Heverlee was vrij goed uitgerust om een themagroep te herbergen. In Sint-Catharina dienden nochtans aanpassingswerken te gebeuren ondermeer om elke themagroep te laten beschikken over een keuken en een gemeenschappelijke ruimte om te vergaderen. Ook nu nog moeten er een aantal kleinere werken gebeuren.

Om uitbreiding van themahuizen buiten de residenties mogelijk te maken werd de mogelijkheid van sponsoring, mecenaat of samenwerking opengelaten. De invloed van mogelijke sponsors wordt dan wel beperkt tot het voorstellen van een algemeen thema waar de groep rond moet werken. De concrete invulling en de werking liggen volledig in handen van de studenten. Voor volgend academiejaar wordt de huidige infrastructuur behouden. Daarbovenop komt een gemeenschapshuis dat Oikonde huurt. Oikonde heeft enkel het algemeen kader bepaald waar de studenten in zullen werken: armoede, de (kritisch en konstruktieve) rol van welzijnswerk in de samenleving en dit in samenwerking met Oikonde. "Er is absoluut geen verwachting dat de studenten zich zouden engageren binnen de normale activiteiten van Oikonde", aldus Tine Verhaert van Sociale Raad. Oikonde biedt reeds vijftig jaar opvang aan alleenstaande jongvolwassenen (mentaal gehandicapten, mensen met psychiatrische problemen en ex-gedetineerden).

Andere algemene thema's waarmee gewerkt kan worden zijn ruim: het kan gaan van milieu, mobiliteit, onderwijs, mensenrechten, democratie, ontwikkeling, allerlei

samenlevingsproblematieken tot cultuur en sport. Van de studenten in een themagroep wordt verwacht dat ze hun thema uitwer-

schapshuis.

De studenten die kandidaat zijn voor een themahuis kiezen hun thema zelf. De

(foto Ivan Put)

toewijzingscommissie die bepaalt of een groep het volgend academiejaar kan starten, bestaat uit mensen van Sora en Studentenvoorzieningen. Studenten die geïnteresseerd zijn om volgend academiejaar deel te maken van een themagroep dienen uiterlijk tegen één mei van dit jaar een bundeltje binnen te brengen met daarin hun projectvoorstel en de namen van de kandidaat kotgenoten. De omvang van een themagroep hangt af van het huis of residentie waarin men wenst te wonen. Er moeten twee verantwoordelijken aangesteld worden die tweedecyclustudent zijn en zich ertoe verbinden volgend academiejaar aan de KU Leuven te studeren.

Olivier Remy

Voor meer informatie kan je altijd terecht op Sociale Raad, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Tel: 016/22.95.41, e-mail: sora@sora.student.kuleuven.ac.be. Je kan ook langsgaan bij Huisvestingsdienst

van de KU Leuven, Naamsestraat 80. Oikonde vind je op de Tiensevest 17 in Kessel-Lo. Tel: 016/22.96.13.

ken: kritisch denken, activiteiten organiseren voor het brede studentenpubliek, acties, sensibilisering en informeren. En dit in het kader van het samenwonen in een gemeen-

Evaluatie van één jaar themahuizen in Leuven

Themahuizen staan nog in kinderschoenen

oen vorig jaar de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) het startschot gaf voor de Leuvense versie van de kots-à-projet, keek Sociale Raad vol verwachting uit naar geïnteresseerde studenten. Al wie in februari, maart en april wel eens een les bijwoonde, werd overvloedig geïnformeerd over het hoe en waarom van themahuizen. Kringvertegenwoordigers, kringblaadjes, valven en Veto berichten regelmatig over deze nieuwe gemeenschapshuizen. Dat er ook studenten geïnteresseerd waren in deze vorm van samenwonen, -werken en -leven, werd pas duidelijk in april. Toen dienden vier enthousiaste groepen een aanvraag in om zich te engageren in een themahuis. Wat wilden ze en wat maakten zij ervan? Tijd voor een terugblik.

De Arenbergwoonwijk ('Cité') is de themasite in Heverlee, en dan vooral Blok 8/0. Studenten van de Universitaire Parochie (UP) wonen daar al enkele jaren samen en zorgen er voor de bekendmaking en verspreiding van wereldwinkelproducten. Dit jaar kozen zij ervoor om een echt themahuis te worden en zich meer te richten op de Heverleese student. Hun belangrijkste doelstelling was, naast het verkopen van wereldwinkelproducten, de studenten van Cité vertrouwd te maken met de ideeën van Oxfam-Wereldwinkels rond eerlijke handel (fair trade) en solidariteit. Het ziet er naar uit dat deze themagroep in haar opzet geslaagd is. Op de bekendmakings- en

promotiekampagne aan het begin van dit academiejaar reageerden vele Cité-studenten. Nadat de wereldwinkelfilosofie en de producten werden voorgesteld via affiches en persoonlijke bezoeken aan de gangen van de residentieblokken, bestelde onmiddellijk een derde van de gangen produkten. Ook een filmvertoning, een solidaire maaltijd, regelmatige aanwezigheid in de Alma 3-hal en verkoopacties oogstten bijval, zij het niet altijd in even grote mate. Niet alle voorstellen haalden de finish. Zo bleek bijvoorbeeld dat buitenlandse studenten zelf niet geïnteresseerd waren in kookavonden die voor hen zouden georganiseerd worden.

Terwijl er in Heverlee gewoond werd rond solidariteit en derde wereld, kozen twee van de drie themagroepen in de Leuvense binnenstad voor het thema vierde wereld. De doelstellingen van de themagroep rond kansarmoede waren hooggegrepen: zij wilden met hun themahuis zowel een bewustmakings- als coördinatie- en dienstbaarheidsfunctie vervullen. De studenten bewust maken van kansarmoede, een schakel zijn tussen de organisaties die daaronder werken en de studenten en de vierde wereld-gemeenschap ten dienste zijn, is een heel ambitieus project. Toch ziet het er naar uit dat deze kleine themagroep (zes studenten) succesvol is. Een blik op hun activiteitenlijst zegt voldoende: wekelijkse vergaderingen en huiswerkbegeleiding, samenwerking met ATD-Vierde Wereld, de Volksuniversiteit, het themahuis Vierde Wereld van Louvain-la-Neuve, Oikonde en Welzijnzorg, buurtvoetbal, artikels in Veto, Jona en de Daklozenkrant, filmvertoningen enzoverder. Deze studen-

ten kregen vooral veel positieve reacties van de organisaties waar zij mee samenwerkten. Studenten bereiken, was veel moeilijker. Weinig studenten deden de moeite om de activiteiten van deze groep bij te wonen. De themagroep kansarmoede zelf, kan nochtans niets verwijten worden: zij bleven proberen.

Poverello

Dit kan echter niet gezegd worden van de themagroep die samen met Poverello dezelfde problematiek aansneed. De doelstellingen die zij zichzelf hadden opgelegd waren al even nobel: zij wilden naast het bewustmaken van deze problematiek bij studenten en het ondersteunen van de bestaande welzijnsorganisaties in Leuven, ook de kansarmen "een aantal pedagogische waarden bijbrengen om hun integratie in de maatschappij beter te kunnen bewerkstelligen". Naast een intensieve samenwerking met Poverello, zouden zij ondermeer een luif organiseren om de kas te spijzen, papier ophalen, een video-avond over kansarmoede, een debat met gastsprekers en een enquête organiseren. Van al deze mooie woorden kwam weinig in huis. Op evaluatievergaderingen waar alle themagroepen samen rond tafel gingen zitten, stuurden zij hun kat. Spijting dat zo'n mooie woorden niet in daden werden omgezet.

De vierde themagroep spiste zijn aandacht toe op het fenomeen 'de stad', onder de toepasselijke naam Stadthuis. De stad als sociaal, ecologisch en cultureel netwerk geeft onvermijdelijk aanleiding tot problemen zoals vervuiling, mobiliteit, ruimte,

armoede en verloedering. Deze fenomenen bestuderen, studenten ervan bewust maken en er iets aan doen waren de plannen van deze laatste groep. Zij trachtten de studenten ondermeer te bereiken via informatieve avonden en films. Ondanks het enthousiasme van de organisatoren bereikten ze telkens dezelfde kleine groep geïnteresseerden. Stadthuis liet het hoofd dan ook even hangen toen bleek dat grote projecten zoals een colloquium en een kunstwedstrijd niet mogelijk bleken. Moed werd wel weer gevonden in een nieuw evenement: na de paasvakantie organiseren ze een grote picknick op het Ladeuzeplein. Inhoudelijk wordt er verder gewerkt aan de vraag naar de plaats die graffiti als kunstvorm in de stad kan krijgen.

Themahuizen vereisen blijkbaar niet alleen gemotiveerde studenten die een heel jaar lang samen willen werken, maar ook een thema dat gemakkelijk toegankelijk is voor jongeren. Studenten warm maken voor een problematiek waar zij niet rechtstreeks mee geconfronteerd worden, is niet evident. Je hebt een concreet thema én de juiste mensen nodig om een breed publiek te bereiken. Dat is misschien wel de belangrijkste ervaring na het eerste jaar themahuizen in Leuven. Geëngageerde studenten zijn er voldoende in Leuven. Als themahuizen ingeburgerd geraken en zij de weg erheen vinden, heeft dit project alle kansen om haar kinderschoenen te ontgroeien.

Tine Verhaert

Op woensdag 22 april in de vooravond organiseert het themahuis Stadthuis een reuzepicknick op het Ladeuzeplein.

Studenten over hun themahuis

"Het was vooral heel gezellig"

It akademiejaar gingen onder auspiciën van Sociale Raad vier themahuizen van start. De inspiratie voor dat project werd gevonden in Louvain-la-Neuve waar men met de 'kots à projet' al jarenlang en met veel bijval studenten motiveert om samen te gaan wonen en werken rond één thema. Jeroen Van Houtte en Katrien Van Deun van het themahuis Wereldwinkel 8/0 in Heverlee, Mieke Van Rossum van Stadthuis en Cédric Reyngaert van het themahuis kansarmoede vertellen voor de Vetodiktajafoon over hun weder- varen na één jaar themabehuizing.

Veto: Waarom hebben jullie vorig jaar de stap gezet naar een themahuis?

Jeroen Van Houtte: «Het themahuis Wereldwinkel 8/0 bestond al als een gemeenschapshuis van de Universitaire Parochie (UP). Ik heb mij daar gewoon bij aangesloten. In de praktijk bracht de overschakeling naar een 'themahuis' niet zo'n verandering. We hebben ons in onze activiteiten wel meer gericht op de studenten van Cité, maar de concrete werking van de Wereldwinkel is dezelfde gebleven.»

Mieke Van Rossum: «Wij hebben eerst getwijfeld. Rond een thema werken leek ons leuk maar dat we terecht zouden komen in een residentie sprak ons niet echt aan. Daarom zijn we niet onmiddellijk op het voorstel van Sociale Raad ingegaan. We waren van plan om zelf rond een thema te werken maar dan in een huis. Omdat we, na lang zoeken, geen huis voor negen mensen vonden, besloten we dan uiteindelijk om toch in een residentie te gaan. Samen wonen rond een thema sprak ons dus zeker aan. Het is gewoon een heel leuk initiatief.»

Cédric Reyngaert: «Voor ons geldt eigenlijk hetzelfde. Wij waren ook niet van plan om in een themahuis te gaan wonen, wel in een gemeenschapshuis. Zelfs voor zes studenten — zoals bij ons — een gemeenschapshuis vinden, is moeilijk. In een residentie samenwonen, sprak ons evenmin erg aan maar uiteindelijk viel het goed mee.»

Veto: Viel het mee om andere studenten te bereiken met jullie projecten?

Katrien: «Ja. 't Is alleen moeilijk om de mensen van Cité te bereiken. Toen we een filmavond organiseerden, was er wel vol-

doende volk, maar weinig Cité-studenten. We hebben ons best wel gedaan, misschien zijn er gewoon niet meer geïnteresseerde.»

Jeroen: «Nochtans, op de solidaire maaltijd was één derde van de deelnemers dan weer wel van Cité.»

Cédric: «We hadden heel hoge verwachtingen, we wilden een doorgeefluik zijn naar de studenten voor vrijwilligersorganisaties. Na een aantal maanden zijn we daarvan afgestapt, omdat we aanvoelden dat daar geen interesse voor was. Blijkbaar vinden vrijwilligers de weg via de nu al bestaande informatiekanaalen. We hebben ons dan ook gewoon verder gericht op het organiseren van activiteiten voor studenten. Dat is wel goed meegevalen. Wel zijn het natuurlijk altijd dezelfde twintig of veertig of zestig die naar de activiteiten komen.»

Mieke: «Die ervaring hadden wij ook. Er kwamen nooit echt veel mensen naar onze activiteiten. Wij hopen daar verandering in te brengen met de picknick op het Ladeuzeplein. Het is gewoon heel moeilijk om

studenten te bereiken. Het heeft vooral te maken met het feit dat het aanbod zo verschrikkelijk groot is in Leuven. Overal zie je hier affiches van waar je allemaal naar toe kan gaan. Wie is er dan in godsnaam nog geïnteresseerd in een discussieavond over het woonbeleid in de stad Leuven? Het is zeker geen verloren jaar geweest, maar wat meer respons af en toe zou wel bemoedigend geweest zijn. Het is moeilijk om de hele tijd even enthousiast te blijven als in het begin. Zo was het in onze groep na de kerstvakantie moeilijk om opnieuw gemotiveerd te raken. De algemene teneur was 'wat we ook organiseren, er komt toch niemand op af'. Dat is wel jammer natuurlijk, we hadden nog meer kunnen doen.»

Veto: Hebben jullie kunnen realiseren wat

jullie hadden vooropgesteld?

Katrien: «Onze belangrijkste doelstelling bestaat al jaren en dat is leven als gemeenschapshuis. Het thema is voor ons iets extra. Samenwonen is heel goed gelukt, we zijn langzamerhand wel meer naar elkaar toe gegroeid, onder andere ook door het thema, door samen dingen te organiseren en allemaal met hetzelfde bezig te zijn.»

Cédric: «Wij hadden bij het begin vijf pijlers opgesteld, vijf abstracte woorden waarmee we nog alle kanten uitkonden. Eigenlijk hadden we geen heel duidelijke doelstelling voor ogen, wel hadden we verwacht dat er meer reactie zou komen. We zitten daardoor nu wel met een gevoel van ontmoediging, en daarom gaan we ook niet verder met het thema. Studenten lijken niet echt geïnteresseerd in kansarmoede, waarschijnlijk omdat je je in Leuven makkelijk kan afsluiten van de problematiek. Je moet dit thema echt zelf naar de student brengen, hij moet ermee gekonfronteerd worden. Dit laatste hebben we waarschijnlijk fout ingeschat.»

Mieke: «Ook wij kunnen niet echt zeggen dat we onze doelstellingen bereikt hebben. Ik denk dat we het in het begin vooral veel te groots hebben gezien. Achteraf bekeken, hadden we meer kleine dingen kunnen doen in plaats van sponsors te zoeken voor een kunstwedstrijd. Er liepen ook een heleboel dingen fout. De mensen die daarvoor verantwoordelijk waren, hadden na een tijdje dan ook echt het gevoel 'dit heb ik er niet voor over'. En we zijn aan een aantal activiteiten ook te laat begonnen. Daar moeten we volgend jaar zeker een les uit trekken. We moeten de dingen veel beter voorbereiden tijdens het jaar. Ikzelf had graag nog iets willen doen rond kraken, maar dat is dus niet gelukt.»

Veto: Wat zou je volgend jaar dan anders doen?

Mieke: «Je werkt best rond een heel concreet thema, liefst één waardoor al organisaties bestaan. Wij hadden als thema 'wonen'. In Leuven kan je dan proberen samen te werken met bijvoorbeeld het gemeentehuis en de stadsdiensten, maar dat is moeilijk. Achteraf gezien vinden we dat thema niet concreet genoeg. Volgend jaar zouden we daarom op zoek willen gaan naar een problematiek waar studenten zowieso mee gekonfronteerd worden. Zo dachten we bijvoorbeeld aan 'voeding'. Hier rond zouden we dadelijk kunnen beginnen werken, en waarschijnlijk zouden er ook veel sneller

resultaten komen. Want dat is belangrijk om de groep draaiende te houden.»

Jeroen: «Misschien lag ons thema meer in die lijn. Als je ziet dat we na onze eerste bekendmakingsactie van één derde van de gangen, en dat zijn er toch wel zo'n twintigtal, bestellingen hebben binnengekregen, dan denk ik toch wel dat we er in geslaagd zijn de Wereldwinkel en de filosofie van de Wereldwinkel bij onze doelgroep bekend te maken. Maar inderdaad, van zodra je concrete dingen gaat organiseren waar je een beetje tijd in moeten steken, zoals een filmavond, is het wel moeilijk om mensen over de streep te krijgen.»

Cédric: «Wij hadden juist veel succes met de films. Een student moet dan niets doen, alleen maar zitten en kijken. Hij is dan minder geïnteresseerd in het thema, maar meer in de film zelf. Daarmee kregen wij wel studenten naar een activiteit van ons.»

Veto: De doelstelling van de themahuizen was niet alleen werken rond een thema, maar was gericht op echt samenleven rond een onderwerp. Kon dat in realiteit, of is dat een ideaalbeeld?

Mieke: «Het samenleven ging heel vlot. Het was eerder uitzonderlijk dat we niet samen aten. Het was vooral heel gezellig. We hadden ook een kooklijst. Die lijst werd spontaan ingevuld, en dat is toch wel een duidelijk teken dat het goed draaide. Anders zou het na een tijdje wel zijn gaan slabakken. Ik heb zelf heel veel gehad aan dit jaar. Je bent ook verplicht om af en toe samen te vergaderen. Iedereen moet daar tijd voor willen maken, en dat gebeurde toch ook wel vrij consequent bij ons. Als dat niet het geval was geweest, dan zou iedereen wel minder in de groepsfeer gestaan hebben.»

Cédric: «Ja, dat vind ik ook. Het is niet evident om een gemeenschapshuis te beginnen met mensen die je nog niet kent. En toch is het perfect verlopen. Ik denk dat

(foto's: Jozef Helben)

het thema er wel voor iets tussenzit, dat het mensen met dezelfde interesse samenbrengt.»

Jeroen: «Ook bij ons was het niet evident om kwa tijdbesteding een middenweg te vinden, des te meer daar de helft van ons kot met een thesis bezig was. Het was vooral een kwestie van compromissen sluiten.»

Cédric: «De tijdsverdeling bij ons was ook niet altijd evenredig geregeld. Iedereen

heeft zijn eigen inbreng, en ik vind dat je dat moet respecteren. Je leeft samen en je weet dat je van een thesistudent niet evenveel tijd kan verwachten als van iemand die een 'gewoon' jaar heeft, net zoals van een eerstejaars, voor wie alles ook nog nieuw is. Daar moet je ook allemaal rekening mee houden. Daardoor kwam een grotere last op de schouders van de midden-groep terecht. Of dat echt negatief is, weet ik niet.»

Veto: Hebben jullie al ideeën voor volgend jaar?

Mieke: «Wij speelden met het idee van één groot themahuis met verschillende themagroepen. Elke groep zorgt dan voor eigen activiteiten, waar mensen van andere groe-

pen of van buitenaf ook naar toe zouden kunnen komen. Hoe dat concreet gaat lopen, weet ik nog niet. Het grote voordeel zou zijn dat je als één grote groep naar buiten zou kunnen komen. Zo krijg je naambekendheid en dat is heel belangrijk. Nu weten mensen nog veel te weinig van wat een themahuis precies is. Dat moet moet volgend jaar ook zeker anders: we moeten samen naar buiten komen. En meer samen vergaderen zou ook goed zijn.»

Cédric: «We hebben een eigen logo — het huisje — en dat kunnen we overal opzetten. De layout van de aankondigingen zou ook uniform kunnen zijn. Dat we een bekendmakingskanaal als de UP niet voldoende gebruiken, is toch wel jammer. Ook de aankondigingen in Veto moeten beter zijn.»

Veto: Zijn jullie van plan er mee door te gaan?

Mieke: «Ja, want ik geloof er wel in. Dit was een begin, het was het eerste jaar en ik wil echt nog wel eens proberen, ik wil het gevoel kunnen hebben dat je echt iets bereikt hebt.»

Cédric: «Ik wil er ook wel mee doorgaan. Wel zou het thema wat meer moeten opengetrokken worden naar de studenten.»

Katrien: «Wij zijn er nog niet uit. We zaten dit jaar met het probleem dat er een aantal mensen bij ons op kot wilden omdat het een UP-kot was. Daarom kozen mensen niet ten volle voor het thema, hoewel ze wel meegevoeld hebben. Volgend jaar zal het wel beter gaan. We hebben nu een grote stap gezet. We hebben ook heel wat activiteiten georganiseerd. Die kunnen bij de mensen die volgend jaar mee willen doen dan een beter beeld schetsen van wat de bedoeling is.»

Cindy Declercq
Olivier Remy
Tine Verhaert

CONTACTLENZEN iets voor u? Trioptics biedt u EEN COMPLEET CONTACTLENZENSYSTEEM VOOR 4000,-BF. U krijgt voor zes maanden 6 paar zachte spherische maandlenzen (=maandelijks nieuwe frisse zuivere contactlenzen) incl. alle onderhoudsproducten van Allergan. Profiteer van onze voordelige probeerst of voor 690,-BF. Een uitgelezen aanbieding. Alleen bij Trioptics. Doen!

TRIOPTIC ADVISEERT • ALLERGAN

Of liever lenzen?

Vraag de probeerst: slechts 690,-BF voor een paar zachte spherische maandlenzen + producten.

TRIOPTIC

Vital Decosterstraat, 28A - 3000 Leuven - tel: 016/23.85.02

“Het label kunstenaar interesseert me niet”

En van de meest opgemerkte nieuwe stripseries van de laatste maanden was 'Hard tegen Hard', getekend door jonge wolf Ralph Meyer (26). Door een mengeling van doordachte carrièreplanning, talent en akute verlegenheid slaagde deze Parijse Luikenaar erin om bij de grote uitgeverij Dargaud zijn creatief ei kwijt te kunnen.

Hard tegen Hard is — zoals de naam laat vermoeden — een *hard boiled* verhaal over moord, doodslag en psychologische oorlogsvoering. Het hoofdpersoonage, een New-Yorkse taxichauffeur, kan zijn gehandicapte vrouw niet uitstaan, en vice versa. Hij besluit haar te vermoorden en dat vormt de aanleiding voor heel wat spanning en de nodige dosis bloedvergieten. Het verhaal wordt verteld met een minimum aan kleuren, een efficiënte pagina-indeling en veel gevoel voor filmische decoupage. Tarantino, maar met meer sérieux, van een ongevaarlijke punker die weet wat hij wil.

Veto: *Waarom maak je strips?*
Ralph Meyer: «Teken boeit me uiteraard. En ik vind illustratiewerk een beetje te beperkt. Strips hebben het voordeel dat je er ook een verhaal mee kan vertellen. Ik maak ook illustraties, maar op dit moment is dat nog niks sensationeels. Ik heb twee boekcovers en wat losse dingen gemaakt. Ik wil me niet beperken tot de strip, ook al voel ik me in de strip het beste thuis. Het is wel zwaar werk, en een beetje autistisch, kortom perfect.»

Selma

«Ik kom eigenlijk van Parijs, waar ik mijn *bae* gehaald heb met onder andere plastische kunst en literatuur, daarna heb ik twee jaar op een reclameschool gezeten, waar ik me ferm heb verveeld. Ik heb dan drie jaar in Luik St-Lukas gevolgd om strip-tekenaar te worden. Er is een speciale richting strip-tekenen aan St-Lukas, maar ze is niet zo bijzonder goed. De mensen die er lesgeven, hebben zelf niet eens strips gepubliceerd. Nu, uiteindelijk moet je het stripvak toch leren door enorm veel strips te lezen. Dat is de beste leerschool. Je moet er de twee of drie reeksen uitpikken die je echt entoesiast krijgen en dan herlezen om te doorgronden hoe die strips werken.»

Veto: *Is strip kunst of vakmanschap?*
Meyer: «Ik heb iets tegen te artistieke tekeningen, omdat die de aandacht afleiden van het enige waar het om draait: het verhaal. Het label kunstenaar interesseert me niet. De strip als geheel is op zijn best populair kunst.»

Veto: *Heb je op de kunstschool nooit last gehad van misprijzen ten opzichte van de strip?*

Meyer: «Nu, verschillende afdelingen op school waren er gescheiden, maar ik heb er nooit iets van gemerkt. Er waren geen

stamentwisten tussen de beeldhouwers en de strip-tekenaars als je dat bedoelt.»

Veto: *Wanneer heb je echt het plan opgevat om stripauteur te worden?*

Meyer: «Toen ik nog heel jong was. Ik verslond strips als kind.»

Veto: *En wat kwam er na school?*

Meyer: «Ik ben twee jaar bezig geweest met stripprojecten uit te denken, gedeeltematig uit te tekenen en te presenteren aan uitgevers. Daar kroop veel tijd in, niet alleen omdat een strip heel arbeidsintensief is, maar ook omdat uitgevers niet noodzakelijk binnen de twee dagen antwoorden. Na een tijdje drong het tot me door dat ik om te overleven wel een senarist moest zoeken. Niet zomaar een senarist, maar een beetje met genoeg macht bij uitgevers, die me toch zou toestaan om de thema's uit te werken die me boeiden. Mijn keuze viel op Tome (senarist van 'Robbedoes' en 'De Kleine Robbe') omdat zijn reeks 'Soda' en zijn strip 'De

weg naar Selma' me bevielen en omdat hij niet al te veel reeksen schrijft. Tome kan op viereventig pagina's, wat toch niet veel is, een heel rijk verhaal perfect timen. Hij is erg geïnspireerd op film, wat me ook aanspreekt.»

Veto: *Heb je veel positieve reacties gehad van uitgevers?*
Meyer: «Jazeker. Maar tussen een entoesiaste reactie en een voorstel voor een contract zit nog een ruime marge. De uitgever kent je niet, weet niet of hij je kan vertrouwen, en je een album zal afmaken. Met beginnende auteurs neemt hij ook een financieel risico, want die verkopen niet zo veel. Eén uitgever vond mijn tekeningen echt heel goed en hij raadde me aan om met één van zijn vaste senaristen te werken. In zes maanden kreeg ik twee korte stukjes scenario die ik helemaal niet zag zitten. Ik heb dus maar besloten om die samenwerking niet voort te zetten.»

Golf

Veto: *En met Tome lukte het wel?*
Meyer: «Ik ben gewoon eens naar hem gegaan, met een map vol stripagina's. Ik had stilistisch heel verschillende dingen bij. Sommige dingen vond hij goed, andere

niet. Hij vond een aantal pagina's met een taxi erin de beste. Het was een soort sciencefiction-detectiveverhaal. Hij vertelde me dat hij al ongeveer vier jaar een verhaal over een taxi in een la had liggen en dat werd dan uiteindelijk 'Hard tegen Hard'.»

Veto: *Nu zal het dus gemakkelijker worden om projecten voor te stellen, want je hebt een album.*

Meyer: «Zo werkt dat, ja. De uitgevers weten opeens wie je bent.»

Veto: *Het verhaal van 'Hard tegen Hard' stond vast van het begin?*

Meyer: «Laten we zeggen dat het skelet

Meyer: «Er zijn twee redenen voor dat kleurgebruik. Ten eerste moet je als beginnend auteur iets doen om je album te laten opvallen tussen de chaos van strips die op de markt worden gegooid. (lijntjes) Dus dat is de commerciële reden. Ten tweede wilden we dat het kleurgebruik een functie kreeg in het verhaal. De kleuren moesten perfect passen bij de toon van het verhaal. Dus hebben we besloten om het kleurengamma heel sterk te reduceren.»

Veto: *De donkere kleuren begrijp ik. Maar dat geel? Is dat zo omdat taxi's in New York geel*

van het verhaal er al was. Maar Tome heeft de details wel aangepast aan wat ik wou maken. Het is een echte uitwisseling van ideeën, een echte samenwerking geweest.»

Veto: *Er zijn geen sympathieke personages in je strip, en hij zit vol referenties aan de film noir. Was dat ook al de bedoeling in het begin?*

Meyer: «Het was direct duidelijk dat het die kant zou uitgaan. De twee films waar Tome naar verwees toen hij het project voorstelde, waren 'Reservoir Dogs' en 'Fargo', twee films net die ik heel graag gezien heb. Ik had direct het gevoel dat we op dezelfde golflijntje zaten. 'Hard tegen Hard' is ook direct gekonspireerd als een driedelige reeks. Daarna is het afgelopen. Ik vond het direct goed om het bij drie albums te laten, want dat geeft me de gelegenheid om te groeien en daarna kan ik nog iets anders gaan doen. Ik zit nog niet direct vast aan een oneindige reeks. Ik zal vier jaar aan deze serie gewerkt hebben als ze af is. Dus heb ik tijd om over later na te denken. Een verhaal kiezen, een register. Misschien doe ik hierna nog iets met Tome. We hebben wel plannen in die richting, maar die zijn nog niet zo concreet.»

Veto: *Je kleurgebruik is erg speciaal: geel, bruin en grijs, meer kleuren komen er bijna niet voor in je strip. Waarom?*

Meyer: «Dat is een reden, plus het mag niet te eenzijdig worden. Alleen donkere kleuren zou geen goed idee zijn. Bovendien wordt in coverillustraties van harde detectieverhalen ook vaak geel en zwart gebruikt.»

Lengte

Veto: *Het is vrij ongewoon dat kleuren in strips worden gebruikt met een echt narrative functie. Meestal wil men alleen maar een realistisch tintje geven.*

Meyer: «Er waren ook vroeger al auteurs die ermee experimenteerden. Om de leesbaarheid te bevorderen bijvoorbeeld. Het idee dat je met je kleuren meer kon doen dan de werkelijkheid imiteren bestaat dus al heel lang.»

Veto: *Wat is je doel in de stripwereld?*

Meyer: «(korte stilte) Ik zou heel gelukkig zijn met een totale vrijheid ten opzichte van uitgevers, zodat ik vrij de toon en de grafiek van mijn verhalen kan aanpassen. Voor 'Hard tegen Hard' heb ik ook mijn tekenstijl aangepast aan het verhaal. Dat vind ik leuk. Later wil ik ook zelf scenario's maken. Als stripauteur moet je vooral proberen je te amuseren. De lezer ziet namelijk of je er plezier in hebt.»

Veto: *Geloof je in het esthetische van geweld?*

Meyer: «Het blijft een steun om een verhaal interessant te maken. In 'Hard tegen Hard' zit het geweld volgens mij niet echt in de scènes waar een politie-auto crasht of waar een pistool afgaat. Het geweld is vooral psychologisch. De twee hoofdpersoonages kunnen elkaar niet luchten.»

Veto: *Het is toch niet zo'n vreedzame scène als een personage het hoofd van een ander tot pulp slaat op het trottoir?*

Meyer: «Oke. Je hebt gelijk. Maar voor ons was dat niet de motivatie om het verhaal te vertellen. Het ging ons vooral over de psychologie, al was het van het begin duidelijk dat er heel wat geweld bij zou komen kijken. In 'Reservoir Dogs' boeien me ook vooral de dialogen en de personages, en niet het geweld.»

Gert Meesters

Hard tegen Hard 1 is uitgegeven bij Dargaud en kost 250 frank.

'Plaza Real': (bijna) revolutie in de tijdschriftwereld

De inhoud van een literair tijdschrift met het uiterlijk van Flair

Wan je het je voorstellen: een doorwrocht essay in een magazine zoals de Flair? Een dergelijk bastaardblad was nochtans het oogmerk van zeven gevestigde namen uit de literair-kulturele wereld, waaronder ook die van docenten van de KU Leuven (zie kadertje voor de namen). Enerzijds door de relatie tussen de vorm en inhoud van tijdschriften op spektakulaire wijze in vraag te stellen, anderzijds door de hiërarchische structuur van de meeste magazines te doorbreken, wilden ze een nieuwe wind laten waaien door de Vlaamse tijdschriftcultuur. Na veertien vijven en zessen maar veel minder subsidies werd 'Plaza Real' — want zo moest de periodiek heten — niet meer dan een doodgeboren tijdschrift. En toch heeft het iets veranderd.

Plaza Real, het koninklijke plein in het centrum van Madrid, is de plaats waar pottenmakers, goochelaars, akrobaten, voordrachtkunstenaars, straatacteurs en gelukzoekers mekaar ontmoeten om zichzelf en vooral hun publiek op een stukje vermaak te trakteren. Alles kan, alles mag, en het publiek kijkt gefascineerd toe. Dit concept, leende zijn naam aan wat Vlaanderen's eerste tijdschrift voor het essay zou worden.

Zeven 'malkontenten' sloegen in 1996 de handen in mekaar om een vernieuwing in te luiden. Ze waren niet alleen ontevreden over het bestaande aanbod aan kulturele en literaire tijdschriften maar vooral over de structuur waarin ze vervat zitten. Ga in eender welke boekhandel of kramenkiosk staan en neem een willekeurig tijdschrift ter hand. Zelfs zonder de titel te kennen kan je met feilloze precisie aangeven of je nu een literair-kultureel dan wel een populair magazine vasthebt. De kulturele tijdschriften profileren zich als 'high brow' en de populaire als 'low brow'. De populaire kenmerken zich door een trashy opmaak: foto's, kadertjes, inzetstukjes, clippings, grote koppen, reclame, een versneden bladspiegel en kleuren die van het blad afspatten. De literaire tijdschriften daarentegen — Nieuw Wereldtijdschrift, Dietsche Warande & Belfort, Vlaamse Gids, en vele andere —

houden een sobere tot ultrastrakke lijn aan: minder of helemaal geen kolommen, nauwelijks reclame, spaarzaam met foto's, gestileerde paginaopmaak, klassieke lettertypes.

Lustmoordenaars

Deze rigoreuze opsplitsing kwa vorm blijft ook inhoudelijk niet zonder gevolgen. Een bepaalde inhoud wordt onvermijdelijk gelieerd aan het blad waarin hij verschijnt. Sommige dingen passen nu eenmaal in een bepaald blad en sommige niet, je gaat een tekst anders lezen naargelang van het blad waarin hij verschijnt. Dat is iets waar je als doorsnee lezer niet zo meteen bij stilstaat en precies dat houdt dan weer een aantal gevaren in. 'Plaza Real' wou in deze materie een statement maken.

ken en lieft niet alleen binnen het kringetje van intellectuelen die zowiezo al in de materie geïnteresseerd zijn.

Een tweede doelstelling lag theoretisch heel wat eenvoudiger: het afleveren van verzorgde literaire teksten. Daarbij wilden de nieuwlichters de traditionele hiërarchische structuur doorbreken met een hoofdredakteur en toebehoren die de lijn van het blad bepaalt. Ook het grote aantal themanummers is hen een doorn in het oog. In 'Plaza Real' kon elke redakteur zelf een tekst aanbrengen — zelf geschreven, vertaald of op bestelling — en droeg daar zelf de verantwoordelijkheid voor. Die manier van werken diende gelijkheid, autonomie en een zo groot mogelijke pluriformiteit te garanderen. Een minimale interne controle op de teksten moest er voor zorgen dat de

probleem was dat de subsidies voor 1996 pas in januari 1997 gestort werden.

'Plaza Real' raakte vervolgens een jaar lang verwickeld in discussies over subsidiëring, terwijl ook de interne organisatie van het tijdschrift niet altijd van een leien dakje liep. Maar hoedanook, het nummer gepland voor eind 1996 kon er natuurlijk niet meer komen. De subsidie werd dan maar gebruikt voor 1997 en rond september leken de ergste moeilijkheden overwonnen. De teksten waren af, de layout grosso modo ook en de dummy had voor nieuwe subsidies voor 1997 gezorgd. Maar dat was buiten de waard gerekend. Gezien in 1996 geen nummer was verschenen, moesten de subsidies voor 1996 teruggestort worden. Aftrek van de subsidies voor 1997 was zelfs niet mogelijk, bleek enkele maanden later. Het betekende de neklag voor 'Plaza Real'.

Smaakmonopolie

Toch was het initiatief ook weer niet geheel tevergeefs geweest. De 'zaak Plaza Real' heeft de overheid doen inzien dat er wat moest veranderen in het tijdschriftenbeleid en dat is ondertussen ook gebeurd. Een aantal tijdschriften verdwijnen van de

(foto Ivan Puri)

Een eerste doel was die bestaande dichotomie in de literaire tijdschriften op zijn kop zetten door hoogwaardige literaire teksten — bijna uitsluitend essays — in een ronduit trashy pulpvorm te gieten. De inhoud kon die van DWB, NWT of Etcetera zijn maar zolang je de teksten niet gelezen had, kon je in de illusie verkeren de Marie Claire van het rek genomen te hebben. Om de vorm zoveel mogelijk te laten overeenstemmen met die van populaire magazines zou 'Plaza Real' een aantal rubrieken krijgen die in dat genre thuishoren. Alleen zouden ze wel allemaal fake zijn. Een fake kookrubriek, een fake celebritiespagina — met OV's (onbekende Vlamingen), al dan niet uit de kennissenkring van de redakteurs — fake lezersbrieven (vanaf het eerste nummer) en fake reclame. De bedoeling was niet de achteloze lezer voor de gek te houden. Die zou na een tweede blik het tijdschrift allicht weer op zijn plaats zetten. Niettemin was het opzet dan al deels geslaagd. Het blad zou mensen doen naden-

teksten niet al te fel zouden overlappen. Zo zouden de essays in het eerste nummer handelen over Brussel, lustmoordenaars, generaals, nostalgie en een literair kookboek.

Krochten

Twice jaar lang reed het tijdschrift over de tong in de diepste krochten van de kulturele wereld. Maar het verscheen maar niet wegens de ontzettend hoge kostprijs. De drukkosten van glanzend papier, kleur en foto's zijn hoog, vooral bij beperkte oplagen. Alles zou afhangen van subsidies. En daar wrong het schoentje. De subsidies van het Vlaamse Ministerie van Cultuur zouden uiteindelijk ongeveer honderdvijftienduizend frank per nummer bedragen. Een snelle kostprijsberekening leerde dat dat gewoon veel te weinig was, vooral omdat er eerst een dure dummy in kleurenkopies moest gemaakt worden om aan de subsidiecommissie voor te leggen. Een bijkomend

subsidieelijst, er komt een minimumdotatie en men zal allicht ook iets proberen te doen aan het 'smaakmonopolie' dat vooral gevestigde waarden in stand houdt. Hoewel een aantal vernieuwingen rechtstreeks terug te voeren zijn op de Plaza-voorstellen, kwamen ze voor 'Plaza Real' zelf te laat: het tijdschrift was doodgeboren.

Tot Erik Spinoy een telefoontje kreeg dat als een deus ex machina de zaak een onverwachte wending gaf. De crisis in de tijdschriftwereld — denk maar aan de soap rond NWT — had een nieuw slachtoffer geëist. De voltallige redactie van de 'Vlaamse Gids' was opgestapt en Spinoy werd gevraagd het roer over te nemen en een redactie samen te stellen. De redactie van Plaza stapte in de Gids. Een stap in het 'establishment' waartegen men gestreden had, maar met de nodige ruimte om enkele Plaza-ideeën alsnog uit te werken.

Peter Mangelschots

Who's who in 'Plaza Real'

De redactie, bestaande uit zeven kernredactieleden:

- Erwin Jans: dramaturg van de KVS in Brussel, publicist en docent kulturele studies aan de KU Leuven.
- Rudi Laermans: professor kulturele sociologie aan de KU Leuven, publicist en teaterkenner.
- Vivian Liska: professor literatuur aan de UIA en publicist.
- Geert Opsomer: docent teaterwetenschappen, publicist verbonden aan het Vlaams Teaterinstituut (VTI) in Brussel.
- Erik Spinoy: professor aan de universiteit van Luik en één van Vlaanderen's meest vooraanstaande dichters.
- Dirk Van Bastelaere: publicist werkzaam voor Reader's Digest en eveneens één van de voornaamste Vlaamse dichters.
- Myriam Van Imschoot: docent publicistiek aan de KU Leuven en recensent dans voor ondermeer De Morgen.

(pm)

BELGIE
BURGEMEESTER 64-66, BOLLEWEGSTRAAT
BROSSELT 3500 BELGIË
011/22.41.61

CONCERTEN

28/3	SPEAKER BITE ME (Den.)
4/4	AMP + ULTRASOUND (U.K.)
18/4	NEMO (B.)
25/4	GONZO'S FLYING CIRCUS
26/4	AUDIO ACTIVE (Japan)
2/5	KATO HIDEKI (New York/USA)
27/5	AUTECHRE (U.K.) o.v.
30/5	ARAB STRAP (U.K.) + PLURAMON (D.)
12/6	PERVERTED (B.)
20/6	RAWFRÜCHT (B.)
26/6	CRESCENT - MOVIE TONE - THRID EYE FOUNDATION (U.K.)

AGENDA - FILM - THEATER - EXPO
- WORKSHOPS ★ info via BELGIE

Studenteninspraak Een lachertje? Neen

Studenteninspraak is reeds enkele decennia een verworven recht. Sinds enkele jaren is er een duidelijke tendens om die inspraak nog uit te breiden. Op het einde van de twintigste eeuw zijn de studenten vertegenwoordigd op bijna elk niveau van het universitaire onderwijsbeleid.

Kringraad, de onderwijsgeleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie, is voor het volgende academiejahr op zoek naar een massa nieuwe medewerkers (m/v) om aan die vertegenwoordiging een zinnige invulling te geven.

Kringraad zoekt dus:

Eén voorzitter

De voorzitter coördineert de activiteiten van de vertegenwoordigers en is verantwoordelijk voor de uitvoering van de besluiten van de algemene vergadering. Hij is normaalgezien ook de vergaderingsvoorzitter van de algemene vergadering. Als vertegenwoordiger van de studenten kan hij zijn taak combineren met een van de onderstaande functies, behalve vrijgestelde. De voorzitter is lid van de stuurgroep Campuskrant.

Vier vertegenwoordigers op de Academische Raad

Vier studenten vormen de studentenfractie op de Academische Raad, het hoogste beleidsorgaan van de K.U. Leuven. Van die studenten komt er één uit de groep Biomedische wetenschappen, één uit de groep Exacte wetenschappen en twee uit de groep Humane wetenschappen. De Academische Raad vergadert maandelijks. Dezelfde studenten zijn elk lid van hun eigen groepsraad. Op Vlaams niveau verdedigen ze de studentenbelangen in de Raad voor Hoger Onderwijs van de Vlaamse Onderwijsraad (Vlor) en in de werkgroepen onderwijs en lerarenopleiding van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (Vlir).

Vier vertegenwoordigers op de Onderwijsraad

De Onderwijsraad is het adviesorgaan van de Academische Raad in onderwijszaken. De Onderwijsraad heeft steeds een reeks werkgroepen onder zijn hoede, die de adviezen van de raad voorbereiden en onderwijskundige projecten opvolgen. Als je studentenvertegenwoordiger wordt op de Onderwijsraad, ben je onze onderwijsman, en we veronderstellen dan ook dat je al enige ervaring hebt met onderwijswerking. De verdeling van de vertegenwoordigers over de verschillende groepen is bijna dezelfde als voor de Academische Raad: voor Humane wetenschappen maakt de universiteit een onderscheid tussen Humane A en Humane B. De Onderwijsraad vergadert maandelijks.

Eén vertegenwoordiger informatica

Omdat informatica en computers niet meer weg te denken zijn uit het onderwijslandschap, heeft Kringraad vorig jaar de bureaufunctie informatica gecreëerd. Deze vertegenwoordiger is verantwoordelijk voor de opvolging van het informatica- en internetgebeuren aan de K.U. Leuven. Van hem verwachten we dus enige vertrouwdheid met computers en het internet. De vertegenwoordiger informatica is lid van de PC-klassemisatie (het overlegorgaan tussen studenten en universitaire overheid in deze materie), die enkele keren per jaar samenkomt, en van de werkgroep Informatieveranderaars van de CWIS-commissie, die om de twee maanden vergadert.

Twee internationaal vertegenwoordigers

Kringraad is lid van Mosaic (Meeting of Students Aiming at the Integration of the Coimbra-group), de studenten vleugel van de Coimbra-groep, een organisatie van de 33 meest vooraanstaande universiteiten van Europa. Twee keer per jaar vergadert Mosaic gedurende enkele dagen in een Europese universiteitsstad. Op universitair niveau zijn de internationaal vertegenwoordigers lid van het Beleidscomité Internationale Relaties, dat eens in de zes weken vergadert.

De internationaal vertegenwoordigers zijn ook bezieler van de Erasmuswerkgroep van Kringraad.

Twee vrijgestelden

De vrijgestelden zijn halftijds betaalde werkrachten die de werking van Kringraad administratief en inhoudelijk ondersteunen. Concreet betekent dit dat de vrijgestelden de permanente verzorging op kantoor, de verslagen van de vergadering maken, redigeren, vermenigvuldigen en verspreiden en de uitgave verzorgen van het jaarverslag, het kringgenademecum (een handleiding voor nieuwe presidia), de kringfiches en het 'Vademecum voor Studenten in Leuven'. In de mate van het mogelijke bereiden ze dossiers voor en ondersteunen ze de werking van de werkgroepen. De vrijgestelden zijn verantwoordelijk voor de subsidiëeringsmechanismen van kringen en erkende vrije verenigingen.

Drie vertegenwoordigers voor de sectie Aggregatie

De lerarenopleiding — of aggregatie — bekleedt een wat aparte plaats in de universitaire structuur. Het geheel heet Academisch Vormingsinstituut voor Leraren, en het eigenlijke bestuursorgaan van de lerarenopleiding is de Sectie Aggregatie. Daarin zitten drie studentenvertegenwoordigers, één uit elke groep. Als je deze functie ambieert, moet je wel ingeschreven zijn voor de lerarenopleiding. De Sectie Aggregatie vergadert om de zes weken.

Eén kringcoördinator

De kringcoördinator is verantwoordelijk voor de contacten met de kringen. Hij vertegenwoordigt de studenten op het overleg tussen de stad Leuven en de studenten, en buigt zich vooral over problemen van praktische aard: het tekort aan zalen in Leuven, geluidsoverlast, VZW-reguleringen, ...

Eén vertegenwoordiger in de raad van bestuur van Alfaset cvba

Alfaset cvba is het bedrijf dat de kantoorinfrastructuur beheert in het huis van de studentenwoepel in de 's Meiersstraat 5 in Leuven. Kringraad heeft één vertegenwoordiger in de raad van bestuur van Alfaset. Van die vertegenwoordiger verwachten we dat hij verstand heeft van computers.

Twee vertegenwoordigers voor de Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS)

De Vlaamse studenten hebben zich verenigd in de VVS. VVS heeft een Nationale Algemene Vergadering (NAV), die minstens drie keer per jaar samenkomt, en een hogescholen- en een universiteitscentrale (UC), die minstens even vaak vergaderen. Voor de NAV en de UC zoekt Kringraad twee studentenvertegenwoordigers. De VVS-vergaderingen zijn meestal 's avonds.

Wordt nog gezocht...

Op vrijdag 3 april 1998 worden de vertegenwoordigers op de Academische Raad en op de Onderwijsraad, en de kringcoördinator verkozen. Gemotiveerde kandidaturen (met cv) dienen uiterlijk op woensdag 1 april 1998 om 18u toegekomen te zijn op het Kringraad-sekretariaat. De voorzitter, de bestuurder van Alfaset, de vertegenwoordigers in de sectie Aggregatie en de informaticaverantwoordelijke worden verkozen op vrijdag 8 mei 1998. Gemotiveerde kandidaturen (met cv) dienen ons ten laatste op woensdag 6 mei 1998 om 18u bereikt te hebben. Deze verkiezingen gebeuren door de Algemene Vergadering van Kringraad, waarin vertegenwoordigers zetelen van de Leuvense studentenkringen.

Als je belangstelling hebt voor of meer informatie wil over één of meer van deze functies, neem dan contact op met

Kringraad

's Meiersstraat 5

3000 Leuven

tel. (016)22.31.09 of (016/32)37.89

fax (016)22.01.03

krira@krira.student.kuleuven.ac.be

http://www.krira.student.kuleuven.ac.be

Onze kantoren zijn minstens open op werkdagen van 14 tot 18 u, maar ook daarbuiten kan je er vaak terecht.

ALFA
POLITIKA
EKONOMIKA
KATECHETIKA
GEOLOGISCHE KRING
APOLLOON CANONICA
CHEMIEKA ROMANIA
HISTORIA GERMANIA
EPOS KLIO
NFK VRG
LLK LBK
VTK BIOS
MEDICA MEDISOC
CRIMEN MECENAS
APOLLONIA MERKATOR
PEDAGOGISCHE KRING
PSYCHOLOGISCHE KRING
FARMACEUTICA
WINA

Kringraad
LOKO
K.U. Leuven

berichten

Kultuurraad verkiest

Kultuurraad, de Leuvense overkoepelende studentenorganisatie die zich bezighoudt met kunst en cultuur, vertegenwoordigt de studenten en behartigt hun culturele belangen. Kultuurraad is een forum van geïnteresseerden en vertegenwoordigers van alle fakulteitskringen die mee het cultuurbeleid willen bespreken en bepalen, en die een actieve werking van betrokkenheid tussen studenten en kunst/cultuur wil vergroten en de drempels daartoe probeert te verlagen (demokratisering). Kultuurraad vaardigt ook de studentenfractie af in de beheerraad van Stuc.

Kultuurraad zoekt een coördinator voor de ondersteuning van haar werking. Het gaat om een halftijds kracht, voor het academiejaar 1998-1999 (vanaf 1 juli 1998), met een bediendencontract van bepaalde duur. Van september tot en met mei wordt deze functie met één vierde uitgebreid met de coördinatie van het vrijwilligerswerk van kunstencentrum Stuc. In de praktijk blijkt een full-time engagement voor de taak van cultuurraad-coördinator meer dan nodig te zijn, gezien de omvang van het takenpakket.

Vanaf maandag 23 maart kan je een volledige profielbeschrijving opvragen via het Stuc-onthaal, Van Evenstraat 2d, Tel: 016/ 23.67.73. We verwachten alle sollicitatie (met een CV) ten laatste op donderdag 30 april op volgend adres: Kultuurraad der Leuvense Studenten t.a.v. Katrin Vandembosch, Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven.

Oikonde zoekt medewerkers

Oikonde reeds meer dan 25 jaar een HUIS aan alleenstaanden waar ze samen met anderen een THUIS kunnen uitbouwen. De alleenstaanden waarvoor zij zich inzetten zijn mentaal gehandicapten, psychiatrische patiënten en mensen met een lage zelfredzaamheid alsook ex-gedeti-

neerden. Oikonde werkt voornamelijk met gemeenschapshuizen, huizen waarin telkens drie vrijwilligers en drie 'gasten' samenwonen. Elk gemeenschapshuis heeft een aantal bezoekers, die met een zekere regelmaat langskomen en een relationeel aanbod bieden aan de bewoners.

Oikonde is dus voortdurend op zoek naar mensen die zich hetzij als inwonend vrijwilliger, hetzij als bezoeker willen engageren. Op dit moment is er nood aan een zestal inwonende vrijwilligers en vier bezoekers. Ben je eventueel geïnteresseerd om te helpen of wil je meer weten over het werk van Oikonde, neem dan vrijblijvend contact op en/of spring eens binnen op het sekretariaat van Oikonde Leuven: Tiensevest 17, 3010 Leuven Tel: 016/22 96 13 en vraag naar Julien Paesmans.

Sociale Raad verkiest

Sociale Raad (Sora) is een van de geledingen van Loko (de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie). Sora houdt zich bezig met de democratisering van het onderwijs: het bestrijden van sociale en culturele drempels die het studeren voor sommigen moeilijk of onmogelijk maken. Daarvoor werden er aan de universiteit medebeheersorganen opgericht waarin Sora de Leuvense studenten vertegenwoordigt. Voor haar werking zoekt Sora, voor het academiejaar 1998-1999, twee vrijgestelden en een voorzitter.

Een voorzitter (v/m): zijn taak bestaat erin de werking te coördineren, medewerkers enthousiast te maken en de beslissingen van de Algemene Vergadering uit te voeren. Hij/zij werkt ook mee aan de inhoudelijke ondersteuning. De

voorzitter is ook ondervoorzitter van de Raad voor Studentenvoorzieningen. De verkiezing van de voorzitter gebeurt op de Algemene Vergadering van donderdag 30 april. De kandidaturen moeten binnen zijn op Sora dezelfde dag om 17 uur.

Twee vrijgestelden (v/m): zij zijn halftijds betaalde en geëngageerde krachten. Hun taak bestaat erin Sora administratief en inhoudelijk te ondersteunen, het geheel mee te coördineren en in goede banen te leiden. Zij zetelen ook in de verschillende medebeheersorganen waar Sora de studenten vertegenwoordigt. De kandidaturen voor vrijgestelden moeten binnen zijn op Sora op vrijdag 24 april om 17.00 u. De voorstelling van de kandidaat-vrijgestelden gebeurt op de Algemene Vergadering van Sora van dezelfde dag. De verkiezing heeft plaats de week nadien op de Algemene Ver-

gadering van 30 april. stellen we ons dus op om de vloed te laten vertrekken. Het Ladeuzeplein wordt op woensdag 22 maart omgetoverd in een picknickplein, met allerhande muziekbandjes en straatteatermakers, goochelaars en deklameurs. Breng je boterhammetjes mee, die kan je dan onderdompelen in soep gratis voor u gekookt. Wij zorgen er wel voor dat u ondergedompeld wordt in wat wij onder een bruisend stadsleven verstaan. Laat u eens verwennen!

Veto

De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie zoekt ter ondersteuning van de werking van haar studentenblad Veto gedurende het volgende academiejaar een hoofdredacteur en een redaktiesekretaris.

De hoofdredacteur is een vrijwilliger waarvan wordt verwacht dat hij/zij instaat

AMERIKAANSE REGERING BETAALT SCHADEVERGOEDING UIT AAN NABESTAANDEN VAN DE SLACHTOFFERS SKILIFT-RAMP

gadering van 30 april.

Voor beide functies (voorzitter en vrijgestelde) moet voor de kandidatuurstelling een motivatiebrief en CV ingediend worden.

De bekendmaking van de plaatsen voor de studentenvertegenwoordigers in de medebeheersorganen volgt in een latere editie van Veto.

Sociale Raad vindt je in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Tel: 016/22.95.41 Fax: 016/22.01.03 E-mail: Sora@sora.student.kuleuven.ac.be

Stadhuis picknick

Als stadhuysers willen we nog één keer het grootste plein van Leuven op stelten zetten. We hebben ons tot nu toe rustig schuilgehouden in de Sluisstraat, maar na de paasvakantie rukken we op tot in het centrum van Leuven, gewapend met soep en muziek! Komt het kijken, komt het kijken (of proeven of luisteren)! Een van onze doelstellingen aan het begin van dit jaar, was de stad te laten bubbelen en de gezelligheid te laten golven tot in de kleinste steegjes en pleintjes. Waar beter dan in hartje Leuven

voor de inhoudelijke werking en coördinatie van het blad. Zijn/haar taak bestaat voornamelijk uit het opvolgen van de actualiteit, het uitstippelen van een doordacht beleid op haar werkingsterrein en het begeleiden van de redactie en de medewerkers. De redaktiesekretaris is een halftijds kracht (19,5 uur per week) met een bediendencontract van bepaalde duur, dat afloopt op 31 juli 1999. Een voltijds engagement is nochtans vereist. Zijn/haar taak bestaat erin te zorgen voor de praktische en inhoudelijke ondersteuning en coördinatie van de werking van het blad. Hij/zij legt en onderhoudt ook de contacten met de andere Loko-geledingen.

De Veto-hoofdredacteur en -redaktiesekretaris worden verkozen op een Open Algemene Vergadering van Loko op 8 mei, volgens de procedure die geldt voor de verkiezing van bureaufuncties op de raden. Schriftelijke sollicitaties met CV moeten voor 24 april ingezonden of binnengebracht worden op het redaktiesekretariaat van Veto, bij Bart Eeckhout, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Informeren kan de hele week op het bovenstaande adres of op 22.44.38.

kruiswoord

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Horizontaal — 1 Vrucht — Zuivelproduct 2 Lichaamsdeel — Uiting van genegenheid 3 Voorbij — Langdurige ziekte — Muzieknoet 4 Nederlandse rivier — Gedwee — Dwaas 5 Niet terzake 6 Sukkel — Tocht 7 Ondergeschied 8 Zoogdier — Lichaamsdeel — Hoeveelheid haar 9 Voorzetsel — Belemmering — Havenonderdeel 10 Witte aanslag van ijskristallen — Lange tijdsduur 11 Schrijftrant - Voorstelling van het volmaakte.
Vertikaal — 1 Koraaleiland — Raad 2 Deel van het jaar — Geladen deeltje 3 Vlaams plaatsje — Drinkbeker — Wiskundige term 4 Mannelijk dier — Dierenverblijf — Wapen 5 Snert 6 Vis — Kindertuig 7 De volledige breedte van een kamer beslaand 8 Pulverig — Langs — Ontoegankelijk 9 Looftboom - Deel van Zuid-Afrika — Voorzetsel 10 Meestergraad bij judo — Deel van een ui 11 Ziekteverschijnsel — Dor.

Door Filip De Keukeleere

van fifties tot seventies, van klassiek tot modern

Kringloopwinkelspits, alles wat je kot nodig heeft

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD,...

SPIT
KRINGLOOPCENTRUM

OPENINGSUREN
dinsdag t/m vrijdag 10u-18u
zaterdag 10u-17u

Diestsesteenweg 104, Kessel-Lo
016/26.09.21

Ideologie

In Veto 25 werd onder de titel 'Masturbatie vanuit de onderbouw' het door SJW en ALS georganiseerde debat over het 'einde van de ideologie' afgekraakt. Afkraken is OK, als het maar met de nodige precisie gebeurt. En daar mangelde het in het artikel jammer genoeg een beetje aan. Eric Buyl is niet "de sekretaris van SJW", maar de algemeen sekretaris van Militant Links. Evenmin is Guy Hendrickx "lid van ALS". Hij is lid van de SAP, de partij waar SJW als jongerenorganisatie mee verbonden is. ALS is een studentenorganisatie waarin overwegend leden van Militant Links actief zijn. In het vervolg toch maar even de affiche lezen?

Het is ook niet helemaal juist dat de organiserende verenigingen pretendeerden "alle arbeiders te vertegenwoordigen, die zelf nog niet tot hét inzicht zijn gekomen", zoals Veto ironisch suggereert. Waarom zou Eric Buyl tijdens het debat anders hebben

gesteld dat Militant Links voorstander is van de vorming van een nieuwe arbeiderspartij, een formatie waarin alle politieke tendensen en stromingen welkom zijn die de belangen van de werkende bevolking werkelijk willen verdedigen?

Peter Delsing,
namens ALS

Kafetaria

In nummer 23 en 24 van Veto werd in een artikel en een lezersbrief een vurig, maar nogal tententieveus pleidooi gehouden voor het behoud van de kafetaria letteren in het Erasmushuis. Wij menen dat de kritische Veto-lezers recht hebben op een objectievere benadering van dit dossier en zetten hierbij graag volgende feiten en beschouwingen op een rijtje.

1. Vier jaar geleden liep de huurovereenkomst voor de kafetaria letteren af. Een verlenging van het contract voor een langere periode, leek de fakulteit gezien het ruimtegebrek niet wenselijk. In plaats van de overeenkomst echter meteen op te zeggen, werd beslist de sluiting van de kafetaria uit te stellen tot de uitbater, de heer Jaubin, de pensioengerechtigde leeftijd zou hebben bereikt. Dat wil zeggen tot 30 juni 1999 (en niet tot oktober 1998, zoals de slecht geïnformeerde briefschrijver vermeldt). De fakulteit heeft in deze dus niet het gevoel mensen opzij te hebben geschoven of hardvochtig te hebben behandeld.

2. In de fakulteit Letteren volgen ongeveer achthonderd studenten tijdens hun opleiding een vak informatica. In de bestaande PC-klas staan vijftien PC's voor in totaal ongeveer drieduizendachthonderd studenten. In het MSI-instituut, waar de vele 'pool'-lokalen ook door studenten van andere fakulteiten worden gebruikt, is momenteel geen geschikte ruimte voorhanden voor een PC-klas. Een voorstel van de fakulteit Letteren om in het aanpalende fietslokaal in de Blijde Inkomststraat een meer centrale PC-klas te maken waar ook studenten uit de fakulteiten Rechtsgeleerdheid, Wijsbegeerte en Psychologische en Pedagogische Wetenschappen terecht zouden kunnen, werd door de technische diensten niet in overweging genomen.

3. Door het verdwijnen van de kafetaria zal inderdaad een aangename ontmoetingsruimte verloren gaan. In de verbouwingsplannen die volgend jaar uitgevoerd worden, zal de bestaande keukens evenwel worden omgevormd tot een gezellige zithoek met tafeltjes, zetels en drankautomaten. De oppervlakte van deze keukens is ongeveer half zo groot als de huidige kafetaria, zodat er zeker plaats zal zijn voor overtigt tot veertig bezoekers.

4. Studenten en personeelsleden die nu voor hun middagmaal zweren bij de kafetaria letteren, kunnen in de toekomst terecht in Alma I, gelegen op ongeveer honderd meter van de fakulteit. Men hoeft enkel de straat over te steken. Buiten de spitsuren is er in de Alma bovendien altijd ruim voldoende plaats voor een gezellige babbel. Op minder dan honderd meter van het Erasmushuis beschikken de studenten letteren trouwens over een eigen fakbar die, zeker overdag, ook als rustige en gezellige ontmoetingsplaats dienst moet kunnen doen. In de onmiddellijke buurt van het Erasmushuis bevinden zich bovendien tal van ka-

fees en koffiehuizen en kan men verder overal broodjes of snacks kopen, om mee te nemen of ter plaatse te gebruiken. Er zijn wellicht weinig fakulteiten die op dit gebied zo worden verward.

Luc Burie, administratief sekretaris
fakulteit Letteren

The Voice

Veto vermeldt in het artikel 'Erasmus akteer' Robert Ryan — regisseur van het in het artikel besproken stuk 'The third man' — verkeerdelijk als oprichter van 'The Voice', het engelstalige weekblad voor buitenlandse studenten. De eerste drie nummers van 'The Voice' zijn gemaakt onder de redactie van Björn Lampe en mezelf. Wij zijn de eigenlijke oprichters van het blad en nodigden Robert Ryan pas daarna uit om zich bij de redactie te voegen. Ik vind het belangrijk dit te vermelden, daar naar mijn mening de kwaliteit van 'The Voice' opmerkelijk daalde vanaf het vierde nummer, waaraan Björn Lampe en ikzelf niet meer meewerkten.

Henning Finck,
Erasmusstudent

Nvdr: vertaald uit het Engels

School onder schot

De auteurs van 'School onder schot' sluiten de ogen voor de inspanningen die er al geleverd zijn om de school te verbeteren, en geven volgens Veto (zie boekbespreking in Veto 19) bijgevolg een tendentieve overzicht.

Laten we dus eens onderzoeken in welke mate het onderwijs reeds gedemocratiseerd is in ons land, waar de patroons vorig jaar duizend miljard winst maakten. Brussel telt honderdduizend analfabeten. Twintig procent van de jongeren verlaat de school zonder diploma. De meesten van hen zijn kinderen van arbeiders, van werklozen, van migranten, die beroepsoponderwijs volgden. Al op het einde van het lager onderwijs heeft een arbeiderskind drie tot vier keer meer kans achterstand op te lopen dan een kind van een dokter of notaris. Als je vader een vrij beroep uitoefent, heb je negentig procent kans dat je na negen schooljaren in het derde jaar van het algemeen secundair onderwijs zit. Is je vader arbeider, dan heb je slechts achtentwintig procent kans. Alle onderzoeken bevestigen dit. Voor de kinderen van het volk is er niets ten gronde verbeterd. De overvloed van sijfermateriaal brengt de auteurs van 'School onder schot' tot de vaststelling dat de school geen gelijke kansen biedt aan alle kinderen om hun mogelijkheden te ontplooiën, maar dat zij de sociale klassen reproduceert.

De auteurs van 'School onder schot', zo stelt Veto, zien achter de huidige misstanden slechts machineries van het kapitalisme. 'School onder schot' analyseert nauwgezet de standpunten van de grote patronen en bankiers over het onderwijs (de ERT, Rondetafel van Europese industrieën tot en met de KB, de bank van hier). Ze vergelijken die met de ministerieële dekretten en stellen vast dat de ministers uitvoeren wat de industrieën aanbevelen. In een periode zoals nu, van diepgaande economische crisis en grote werkloosheid, dringen zij aan op een beperking van de onderwijsbudgetten. Voor hen moet het onderwijs de jongeren slechts die kwalificaties bijbrengen die nodig zijn voor hun

Deze week niet in Veto:

• Deze week werd de Veto-redactie opgeschrikt door een ware onheilstijdning. Volgens onze informante zijn de festivalweiden van Torhout en Werchter moedwillig bespoten met radioactieve stoffen. Het betreft hier een groot komplot van koning, kerk en (zionistische) kapitaal met als enig doel de volledige vernietiging van u en de uwen, de Vlaamse jeugd. U, als subversieve jongere die zich te buiten gaat aan drank en drugs, die abortus als hobby uitvoert en die ook niet terugschrikt voor een eutanastieje als opa en oma niet snel met weekendgeld over de brug komen, u dus, bent een doorn in het oog van de conservatieve klik die ons allen regeert. Neem bijvoorbeeld prbis Laurent. Brave jongen, daar niet van, maar niet vies van een natje en een droogje en niet kieskeurig in het liefdespel en dus een schande van de familie. Wel, waar is Laurent naar The Prodigy gaan kijken? Inderdaad. Quod erat demonstrandum. • 'Onze informante' — 'T/W 1' genaamd — vernam dit van niemand minder dan Michael Stipe, met wie zij al een jaar lang een virtuele relatie onderhouden. Voor de kenners: zij is het die beschreven wordt in 'Crush with Eyeliner', en in 'The Sidewinder Sleeps Tonight', en in 'The Summer of '69', maar dat is een ander verhaal. REM wil niet meer naar T/W komen om de hierboven genoemde reder. Meer nog, om te vermijden dat ze nog door Schueremans worden uitgenodigd brengen ze nu al jarenlang doelbewust de ene kutplaat na de andere uit. Hun echt goede songs bewaren ze voor hun hobbyproject K's Choice, die toch nooit van hun leven op T/W mogen komen. • Om u maar te zeggen dat ook wij deze week zijn lastiggevalen door de beruchte Vlaamse stalkster van Michael Stipe. Mevrouw de stalkster, als u dit leest: get a life!

toekomstige plaats in het productieproces: ingenieur, technicus, pizzaverkoper of werkloze. Niet meer en niet minder want dat is, in termen van produktiviteit, een verloren investering. Patronen en ministers denken er niet aan meer middelen te investeren in de opleiding van de twintig procent van de jongeren die geen diploma behalen: er moet geselecteerd worden. De KB pleit voor de invoering van een dual systeem naar Duits model, waar jongen vanaf vijftien jaar stage lopen in de bedrijven en nog slechts een zeer beperkte algemene opleiding krijgen (twaalf uur per week, waarvan er slechts vier besteed worden aan algemene vakken). Het kapitalisme is niet geïnteresseerd in de volwaardige opvoeding van deze volkskinderen omdat het er geen profijt uit kan trekken. Marx vat dit als volgt samen: "De bourgeoisie bezit niet de middelen en zou deze, als zij ze bezat, niet gebruiken om het volk een werkelijke opvoeding te geven."

Over de praktijk van het marxisme, het polytechnisch eenheidsoponderwijs, geef ik slechts volgend staat van een westers specialist: "Het onderwijsstelsel in de DDR maakte het mogelijk dat de grote meerderheid van de bevolking een vrij hoog niveau van het onderwijs kon volgen. De kwalificaties van de loontrekkenden in de ondernemingen zijn daarom hoger in het oosten dan in het westen van Duitsland." (Olivier Garaud) Veto bekijkt de inhoud van het onderwijs in de (vroegere) socialistische landen zelfs niet. Omdat deze theorieën afkomstig zijn van marxistische landen, blijken ze niet de moeite om ze te bestuderen. Het enige dat Veto kwijt wil is een boeted: "De westerse onderwijsstelsels vervangen door het kommunistische, lijkt eerder de duivel verdrijven met Beëlzebub". Durven schrijven dat 'de onderwijsverantwoordelijken bij het lezen van het boek eens danig zullen schrikken omdat de auteurs met dergelijke ideeën op de proppen komen', is een grote onderwaardering van het boek. De onderwijsakbonden schatten het boek gelukkig beter naar haar waarde.

Annie Mels,
ko-auteur van 'School onder schot'
Jan Franssen,
Vereniging Vlaamse Studenten

kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 24
Nummer 26
30 maart 1998

Ver. uitg.: Bart Eeckhout
Hoofredaktie: Raf Gerits
Redaktiesekretaris: Bart Eeckhout

Redaktie: Kristof Daniels, Benny Debruyne, Hans Declercq, Joost Helsen, Jeroen Lissens, Sofie Overstijns

Doka: Bart Andries, Dirk Bernard, Joost Helsen, Jeroen Lissens, Ivan Put, Elena Schutjes, Maarten Timmermans

Medewerkers: Katrien d'Arras, Bart De Schrijver, Ellen Gysels, Peter Mangelschots, Gert Meesters, Herman Pauwels, Jörn Peeters, Olivier Remy, Pascal Seynhaeve, Claude Seyns, Hans Van Nespen, Tine Verhaert

Layout en vormgeving: Bart Andries, Dirk Bernard, Kristof Daniels, Katrien d'Arras, Hans Declercq, Filip De Keukeleere, Bart Eeckhout, Raf Gerits, Joost Helsen, Jeroen 'er zijn er die mij zullen missen' Lissens, Peter Mangelschots, Sofie Overstijns, Herman Pauwels, Ivan Put, Michaël Simonis, Hans Vandenabeele, Eva Wittock

DTP: Filip De Keukeleere, Michaël Simonis, Hans Vandenabeele, Eva Wittock

Spelling: Kristof Daniels, Bart Eeckhout

Eindredaktie: Kristof Daniels, Katrien d'Arras en Bart Eeckhout
Assistentie-eindredaktie: Raf Gerits

Internet-Veto:
http://www.veto.student.kuleuven.ac.be
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit

Allasset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Opplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr;
buitenland: 700fr; steun vanaf 1000fr;
over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

Studeer Spaans in koloniale sfeer

Antigua Guatemala
• Privé leraar (4 uur per dag)
• verblijf in gezin (+ maaltijden)
• naschoolse activiteiten
• startdata: elke maandag
• prijs: 6900 fr. per week
Yucca Travel/Language ism Soenen Travel
Tel./fax: 02/720.28.95
Fax: 00 502 832.51.52
E-mail: yucca@conexion.com.gt

JO MEUWISSEN

Alle verhuur
Video-, klank- en lichtmateriaal
Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR EN CD'S
met of zonder D.J.
KARAOKE (1.500 titels)

016/201.301

zoekertjes

✓ Dokus! Knip-knipp! Toegewijd
 ✓ Gemeenschapshuis gezocht. Bel Parijssr.78 bij Claudine, Els, Jimmy, Kelly of Wendie (E-mail: Wendie.Claeys@student.kuleuven.ac.be)
 ✓ Radio Danny, chaosradio elke MA-avond tussen acht en tien op Uilenspiegel 106.7 FM: ook voor jou en je dochter.
 ✓ Ontploffende hoofden, zombie tegen haai, priemen door oogballen en nog veel meer van dit nu donderdag 2 april vanaf 20u in A.V. 01.12.
 ✓ Wij wensen de 60 minuten van Sodom sukses in de strijd voor meer seks, drugs & violence.
 ✓ Kris Rosselle, Hof Ter Bekelaan 12, 3020 Winksele tikt je thesis of paper. Bel 016/20.70.77
 ✓ Na woensdag zal het leven van de archeologen niet meer hetzelfde zijn, als jullie allemaal stemmen op Maarten en Tijl. PS: De Bompas zijn een wasprodukt, de A-Team zit bij Germania, en in de Vadsige Zonnekoningen kun je frieten bakken. Henk.
 ✓ O blessed, blessed night! I am afraid./ Being in night, all this is but a dream./ Too flattering-sweet to be substantial. [Remember 181296, MdS?]
 ✓ Leden van De Extravaganza Alternativa Days worden donderdag 2 april om 20u in AV 01.12 verwacht voor een Zombie-avond.
 ✓ Boffie drinkt graag koffie.
 ✓ Verloren gelopen: schattig teeftje met korte zwarte vacht, laatst gesignaleerd in de Spuylaan naast een gigantische haardos. Gelieve terug te brengen naar nieuw baasje. Poefke Sticker-licker
 ✓ Groettes aan IRNSW36, ik heb uwe parameter gevonden. Hij zat nog in de binnenzak van mijn oude jas.
 ✓ Lievehe, ondanks dat ge geen gemiddelde van 12 hebt, krijgt ge toch de reeds meer dan een maand gekoelde Ice Tea. Mosj.

✓ Courtney Cox, nu ook te zien in de Spuylaan. We zullen er zijn, nietwaar KC?
 ✓ Zeg, binnenkort naar U-Turn? Garry Ugger
 ✓ I'll be waiting for you. B.
 ✓ Ben, stop met drinken en blijf uit die Fakt! Studeer een beetje.
 ✓ Kn... kom je beloften eens en stop met zeveren. Je teergeliefde.
 ✓ Joost, Four Roses is boecht!
 ✓ Geen IVB- nest deze week. Lang leve de koppels.
 ✓ Who the fuck is X?
 ✓ Het antwoord op deze vraag binnenkort in de Veto, waar een X artikel zal verschijnen
 ✓ Mathias, het etiketje in een trui hoort achteraan te zitten en het V-halsje vooraan!
 ✓ Stem F.A.K.: Fak aan Klio!
 ✓ Voor uw en ons gemak: lintjes in de fakt!
 ✓ Wij zullen lekker de leidingen wel dichtent: steun 'Ceci n'est pas une équipe'!
 ✓ Ingeborg belooft zuigplek voor wie haar op Akademies Raad krijgt.
 ✓ Roze drempel steeds lager.
 ✓ Stem F.A.K.: Front voor Ambras met Klio!
 ✓ Gezocht: koper voor twee autospeakers die wegens een overdosis Kyuss volledig kasj-wijlen zijn.
 ✓ Nathalie bevestigt: buidel van kangoeroe wel degelijk erogene zone.
 ✓ Winteruur naar zomeruur: sommigen zouden de klok liever terugdraaien. Zeg nee aan het Vlaams Blok
 ✓ Meer surrealisme in Klio: 'Ceci n'est pas une équipe'!
 ✓ Stem F.A.K.: Front voor Asociaal Klio!
 ✓ Ingeborg bevestigt: zuigplek niet van stofzuiger.
 ✓ Voor wie Frans wil bijleren: Equipe is met één p.
 ✓ Ugo ontkent alle betrokkenheid.
 ✓ Herman eist vaderschap zuigplek op.

✓ Gezocht: entoesiaste en dynamische vrijwilligers om mee te helpen met kinderanimatie in wijkbuuro. De activiteiten met de kinderen vinden voornamelijk plaats op de woensdagnamiddag en de zaterdag. Tel.: 016/22.38.59
 ✓ Wenend Elsie (26) zoekt troosters van vroeger. Schrijven naar Bogaardenstraat 43.
 ✓ Bericht van de smalle aan onnozele Iris: we laten ons niet kisten door die stoeme mettekol!
 ✓ Gezocht: Angsthazen, mietjes, anonieme ondertekenaars en andere dappere durvers. Om Steven Groenwals te steunen in zijn moedige strijd die hij nu al zolang onder een valse naam voert.
 ✓ Homo's en Lesbienne. Gelieve u te onthouden. Het NSV is alleen voor echte mietjes.
 ✓ Aan Johan Van den Broek: ik heb een stuk teennagel van Fidel Castro liggen op mijn kot. Ik zal hem in de fontein van Fonske leggen. Dan kun je hem er op een nacht uithalen. Hoogachtend: Francisus van Assisi.
 ✓ Roeland: Na twee jaar eindelijk verlost van vreemde ziekte.
 ✓ Simon-met-de-oranje-sponsroep (25) zoekt vriendinnen van vroeger om mee in de zandbak te spelen. Schrijven naar Waversebaan 228.
 ✓ Gepensioneerd van Klio: heimwee verloren jeugd.

✓ Ellen in Griekenland: als de kat van huis is...
 ✓ De raad van pater Callewaert: Crescite et Multiplicamini!
 ✓ Roger: Yves en Ben tonen hoe ze echt zijn.
 ✓ Klio-kantus: Björn, watch the hammer;
 ✓ Lolplog Roger: de hypokriete lintwormen van Romania en Germania.
 ✓ Gordijnen: nu ook op de POK klassieke talen.
 ✓ Johan en Bacchus: eindelijk een huwelijk?
 ✓ Roger, wij keren tevreden terug.
 ✓ Wenst u een Klio-fotoboek, zoek dan Vincent.
 ✓ Eoos-kantus gered door overmacht Kloten.
 ✓ Herman, eerst zeven magere jaren, nu zeven vette jaren met Ingeborg.
 ✓ De suksesfilm in Klio: 'Deconstructing Dany'.
 ✓ Kangoeroe: 'Ik plan ook nog zeven thesissen-jaren.'
 ✓ Der Redaktor Jeroen fährt af.
 ✓ Breuk, wat zie jij in Lieve? Ingeborg.
 ✓ Seks op de kantus: Als de kat van huis is...
 ✓ Sportpres in Italië: 'De gladiatoren verstaan mijn Griekse vergeen temminste'.
 ✓ An en Ken, uw gang vraagt time-out!
 ✓ Bert en Dany: voor hem en haar.
 ✓ Zin in een leuk feestje? Huur de Sioux.
 ✓ Bert: 'Ik sla de tram en Dany kan roeien'.
 ✓ Raf moet leren fuiven!

WIE VAN DE DRIE??

Tiensestraat 118
 Tel: 23.70.30
 Ma.-Do. 9 - 22u.
 Vr. 9 - 20u.
 Zat. 10 - 17u.

Tiensestraat 88
 Tel: 23.70.02
 Ma.-Vr. 9 - 19u.

Naamsestraat 115
 Tel: 23.70.03
 Ma.-Vr. 9 - 19u.
 Zat. 10 - 17u.

aangepaste uren tijdens KUL vakantieperiodes

agenda & ad valvas

DOOR KATRIEN DARRAS

MAANDAG

20.00 u **LEZING** Geletterde Mensen met Herman Brusselmans, in Stadsschouwburg, toeg. 450/350/250/150, org. Reservering tel. 016/222 113.
 20.00 u **FILM** 'Aleksander Nevski' van Sergej M. Eisenstein, in Stuczaal, Van Evenstraat 2d, toeg. 175/150/125/150, org. Stuc.
 20.00 u **FILM** 'Woodstock' (1970), in Vlaams Filmmuseum- en Archief, Vanderkelenstraat 30, toeg. 100.
 20.30 u **KONSERT** David Grubbs & Mayo Thompson met postrock/experimental, in Vlamingenstraat 83, toeg. 350/300/250/200, org. Stuc.
 22.30 u **FILM** 'Office Killer' van Cindy Sherman, in Stuczaal, Van Evenstraat 2d, toeg. 175/150/125/150, org. Stuc.

DINSDAG

20.00 u **KONSERT** Coco Spirit, Flow, Great Growned Eye, The Cattle Company, in Café 't Plectrum, toeg. gratis, org. Marktrock presentaties.
 20.15 u **AMUSEMENTSSHOW** 'De Wereldkampioen' door Vriendenkring 2000, in Auditorium Minnepoort, toeg. 150/200/300/400, org. Vriendenkring 2000.
 20.15 u **KONSERT** Leuvens Universitair Koor olv Edwig Abrath, in St.-Jan-de-Doperkerk, Groot Begijnhof, toeg. gratis, org. Kultuurcommissie.
 20.30 u **TEATER** Stan en Discordia: 'DeSchrijver DeKoning', in Soetezaal, toeg. 200/250/300/350, org. Stuc.

WOENSDAG

20.00 u **LEZING** De Cubaanse revolutie/Castro, in Los Buenos, org. Los Buenos vzw.
 20.00 u **TEATER** 'Vaders en Zonen'/'Noorderlicht' door G. De Tijd, in Stadsschouwburg, toeg. 450/650.
 20.30 u **DANS** Annamirl van der Pluijm: 'The Other Me', Franck & Van Dessel: 'Ogni Pensiero Vola' en Marc Vanrunxt: 'Antropomorfo' (zie artikel in Veto), in de Dansstudio, toeg. 200/250/300/350, org. Klapstuk.

20.30 u **TEATER** Stan en Discordia: 'DeSchrijver DeKoning', in Soetezaal, toeg. 200/250/300/350, org. Stuc.

DONDERDAG

20.00 u **CULT-HORROR** Introducties in Zombies. Van Romero tot Fulci, in AP 2, org. DEAD
 20.00 u **TEATER** 'Vaders en Zonen'/'Noorderlicht' door G. De Tijd, in Stadsschouwburg, toeg. 450/650.
 20.00 u **LEZING** Sociaal Statuut van afgestudeerden, in Studentenvoorzieningen Kleine Aula, org. Plaatsingshulp.
 20.15 u **KONSERT** composities van en met Wael el-Sherbiny en pianist Johan Machielssen, in MSI 03.18.
 20.30 u **DEBAT** Literaire Living met Koen Peeters en Kamiel Vanhove. Gast: Jeroen Brouwers, in Arenberginstituut, Naamsestraat 96, toeg. 200/300, org. Stuc.
 20.30 u **DANS** Annamirl van der Pluijm: 'The Other Me', Franck & Van Dessel: 'Ogni Pensiero Vola' en Marc Vanrunxt: 'Antropomorfo' (zie artikel in Veto), in de Dansstudio, toeg. 200/250/300/350, org. Klapstuk.
 20.30 u **TEATER** Stan en Discordia: 'DeSchrijver DeKoning', in Soetezaal, toeg. 200/250/300/350, org. Stuc.
 22.00 u **FUIF** Fresh Fish. Jan Van Biesen en Joene, in Silo, toeg. 100, org. Kabezpach.

VRIJDAG

20.00 u **SPELAVOND** Gezelschapspellenavond, in Parochiezaal PAVO, Heverlee, toeg. 50, org. Centrum Informatieve Spelen.
 20.30 u **KONSERT** Interfak Bighand en Dixieland olv Bart Prencel, in Pieter De Somer-aula, org. Kultuurcommissie.

ZATERDAG

20.00 u **DANS** 'Looking Through Glass' door Koninklijk Ballet van Vlaanderen, in Stadsschouwburg, toeg. 150/300/500/700.

ZONDAG

15.00 u **RONDLEIDING** Rondleiding in Stedelijk Museum Vander Kelen-Mertens, in

afpraak aan infobalie museum, toeg. 50, org. Koninklijke Leuvense Gidsenbond.
 16.00 u **KONSERT** 'Zeven laatste woorden van Kristus aan het kruis' door Koor en Orkest II

Fondamento olv Paul Dombrecht, in Predikherkerk, toeg. 350/550/750.
 17.00 u **DEBAT** LikOpStuk: Afrikaanse film, in Stuchor, org. Stuc.

Alfa

• 31/03 om 20.00 u: Debat verkiezingen, in MSI. • 01/04 om 18.00 u: Verkiezingen, in Perma.

Germania

• 30/03 om 20.00 u: Verkiezingsdebat, in MSI 00.20. • 31/03 Verkiezingen, in Erasmus. • 31/03 Verkiezingen, in Hal Erasmushuis. • 01/04 Overwinningvat, in Fak Letteren. • 01/04 om 20.00 u: Verrassingsfilm, in MSI. • 02/04 om 20.00 u: Kantus, in Ambiorix.

Historia

• 31/03 om 20.00 u: Voetbal tegen Romania, in Sportkot. • 01/04 om 20.00 u: Kantus, in Ambiorix.

Klio

• 30/03 om 13.30 u: tapnamiddag, in Fak Letteren. • 30/03 om 20.30 u: Kantus, in Tir n'a nog. • 31/03 om 21.00 u: Symposium-avond, in Perma. • 31/03 om 22.00 u: Poëzie en wijnavond, in Perma. • 01/04 om 22.00 u: Fuif, in Rumba. • 02/04 om 22.00 u: Verkiezingscocktailavond, in Perma.

Medica

• 31/03 om 14.00 u: Posterbeurs, in Doc's Bar. • 01/04 om 14.00 u: Posterbeurs, in Doc's Bar.

Medisoc

• 31/03 om 22.00 u: Wink-avond.

NFK

• 31/03 om 13.00 u: Officieuze broodmaaltijd, in Stud.L. • 31/03 om 21.00 u: Film: Shadownland, in MSI 00.28, toeg. gratis. • 02/04 om 14.00 u: Presidiumvergadering, in Stud. L.

Politika

• 31/03 om 19.30 u: Kringvergadering KV, in KV-lokaal (Kaffee).

Portulaca

• 01/04 om 20.00 u: 'The Third Man' door Erasmusstudenten, in MTC 00.16. • 02/04 om 20.00 u: 'The Third Man', in MTC 00.16. • 04/04 om 20.00 u: 'The Third Man' in MTC 00.16. • 05/04 om 20.00 u: 'The Third Man' in MTC 00.16.

Romania

• 31/03 Verkiezingen, in Hal MSI. • 31/03 om 20.00 u: Voetbal tegen Historia, in Sportkot. • 02/04 Oudies-avond (Rock 'n roll), in Fak Letteren.

SIC

• 31/03 om 12.00 u: Tweede week fietsgraveeractie, gratis en voor fiets, in Inkomhal Alma II. • 01/04 om 12.00 u: Tweede week fietsgraveeractie, gratis en voor fiets, in Inkomhal Alma II. • 02/04 om 12.00 u: Tweede week fietsgraveeractie, gratis en voor fiets, in Inkomhal Alma II.

VTK

• 06/04 om 20.00 u: Zwanezang, in Waalberg.

“De atletiekbond? Die kakken alleen maar op ons”

Ie Leuense veldlopers hebben dat goed gedaan, vorige week op het Belgische kampioenschap voor universiteitstudenten in Gent. Zowel bij de jongens als de meisjes rijfden ze de overwinning in het ploegenklassement binnen. Ricardo Curch en Bart Evens waren respectievelijk twee en drie bij de jongens, terwijl Veerle van Linden, voorlaatste jaar bio-ingenieur, haar titel verlengde. Ook zij maakt gebruik van het topsportstatuut en slaagt er wonderwel in sport en studie in evenwicht te houden.

Omdat het Belgische universitaire veldlooppkampienschap — waaraan ook de hogescholen kunnen deelnemen — op het einde van het seizoen valt, lokt het meestal minder volk dan de Vlaamse kampioenschappen. De motivatie van Veerle van Linden werd evenwel aangezwengeld door de belofte dat ze dit jaar naar de tweejaarlijkse universitaire wereldkampioenschappen mocht afreizen, als ze overtuigend won op de Gentse Blaarmeersen. En dat deed ze dan maar.

Veerle: «Maar anders zou ik ook meedoen, want je hebt dat topsportstatuut gekregen en je kunt zo iets terugdoen. De KU Leuven stuurt ons dan een papertje of we de kleurtjes van onze Alma Mater willen verdedigen, dat is wel grappig.»

Veto: Hoe loopt het in de Crosscupwedstrijden, waar de nationale veldlooptop aan meedoet?

Veerle: «In de laatste was ik derde. Maar je moet ook een beetje geluk hebben. Anne-Marie Danneels is ziek geweest. Lieve Slegers is zwanger en Véronique Collard deed niet meer mee aan de Crosscup. Maar ik ben er toch blij om.»

Veto: Als je meer zou oefenen, kun je misschien meelopen voor de zege?

Veerle: «Ik weet dat niet, ik vind het moeilijk om dat zelf in te schatten. Mijn trainer en sommige anderen binnen de atletiek vinden van wel. Maar dat gaat ook niet van het ene jaar op het andere. Veerle Dejaeghere, die nu de Crosscup heeft gewonnen, is dit seizoen heel fel vooruitgegaan, terwijl wij vorig jaar nog hetzelfde nivo hadden. Maar zij traint nu negen keer per week, ik vijf keer. Ik zie mezelf wel iets meer trainen dan nu, maar negen keer per week is wel veel. Waar ben je dan nog mee bezig buiten lopen, slapen en eten?»

Veto: Jan Coninx, de student-topsporter die Veto vorige week interviewde, vond dat sport en studies elkaar aanvullen. Hij wilde liever niet alles op zijn sport zetten.

Veerle: «Ik kan daar in komen. Bij mij is het zo dat als het ene goed gaat, het andere ook goed is. Als je gekwetst bent en je moddert maar wat aan of je wil gaan lopen maar het gaat niet goed, dan denk je ‘en nu moet ik nog gaan blokken ook’. Voor mij is het beter als ik stress heb omwille van beide: als ik moet blokken terwijl ik ook nog moet trainen om goed in vorm te zijn, gaat het beter. Ik ben namelijk slecht in plannen. Als er dan zoveel tegelijk op je af komt, móet je wel regelen wat je wanneer gaat doen. Ik heb graag veel om de hand.»

Stress

Veto: Heb jij veel gebruik gemaakt van je topsporterstatuut?

Veerle: «In eerste kan bijvoorbeeld het WK junioren samen met een examen van wiskunde. Ik kon er gewoon niet zijn en dan mocht ik dat examen later doen. Ik heb ook twee of drie vakken verplaatst. Vorig jaar heb ik eigenlijk niets veranderd. Totnogtoe doe ik dat alleen als het niet anders kan.»

Veto: Maken ze daar problemen van op je fakulteit?

Veerle: «Nee, ik zat eens bij de ombudsman toen er iemand anders binnenkwam die zei dat hij zijn ‘dierkunde’ gewoon niet afgekregen had en geen andere reden had. Diens examens werd ook verplaatst en dan dacht ik ‘dat statuut heb ik bijkaar niet eens nodig’. Ook de profen staan er positief tegenover, omdat de reden altijd doorgegeven wordt.»

Veto: Beperk je je tot veldlopen, of loop je ook op de piste?

“Waw... vanaf nu ga ik ook sporten”, dixit BeJ.

(foto Joost Helsen)

Veerle: «Het zomerseizoen op de piste begint in april. Ik doe dan in april en mei nog aan een aantal wedstrijden mee, om eens te zien welke vorm ik nog overgehouden heb uit de winter. De echte kampioenschappen beginnen pas in juni, en dan train ik bijna niet. Na de examens moet je dan een week of drie opbouwen voor je een fatsoenlijke wedstrijd kunt lopen. Het is al begin augustus als je echt goed in vorm bent.»

Veto: Welke van de twee vind je fijner?

Veerle: «Veldlopen. Zo’n piste is saai.»

Veto: Nochtans, veldlopen onttaardt dikwijls in lopen in een modderpoel.

Veerle: «Dat kan wel eens vies zijn. Soms vloek ik er wel op. Als het niet te zwaar is, is het echt tof. Dan kun je daar eens goed op ‘freaken’. Het plezante is de afwisseling. Er zijn snelle wedstrijden waar je echt eens kunt doorgeven, en dan heb je weer wedstrijden met heel veel modder waarvan je denkt ‘ik loop hier wat ik kan en dan zie ik wel waar ik eindig’. Het is vaak een kwestie van wie het langste volhoudt. Ook als je rondkijkt, zie je altijd iets anders. Wat voor mij ook belangrijk is: op de piste zit je altijd met die tijden. Dat is afschuwend. Je zit die altijd te vergelijken met andere wedstrijden, hoewel je weet dat er bijvoorbeeld meer wind staat of het warmer is, waardoor

de tijd niet even goed kan zijn.»

Veto: Klassieke vraag: hoe ben je bij veldlopen terechtgekomen?

Veerle: «Even klassiek antwoord: scholencrossjes. Echt waar. Ik was toen negen of tien jaar. Ik vond lopen heel plezant. En het ging goed, ik was dan derde ofzo en later begon ik ook te winnen. Ik moest toch nog een sport kiezen. Eerst was ik met mijn broer meegeeweest op volleybal. Maar je staat heel lang op dat terrein voor je die bal

idee dat je moet presteren, kan je spieren al verkrampen.»

Veto: Op internationale wedstrijden is het vooral bij de mannen zo, dat je eerst een groepje Kenianen krijgt, en dan de rest. De rest moet dan toch wel vreselijk gefrustreerd zijn.

Veerle: «Je moet die mensen ook bewonderen voor wat ze ervoor doen en niet alleen omdat ze van nature uit bevoordeeld zijn. Ergens zal dat wel zo zijn, maar ze trainen vooral hard. Ik zou dat gewoon niet kunnen: als je daar aan een trainingskamp meedoet, kun je misschien twee dagen mee en dan ben je kapot. Dat is twee à drie keer per dag trainen. Twintig keer een heuvel op.»

Veto: Waarem domineren de Keniaanse mannen meer hun wedstrijden dan de Keniaanse vrouwen de hunne?

Veerle: «Op buitenlandse wedstrijden ga je een heel weekend om met die Kenianen. Dat is echt grappig. Die meisjes zeggen ‘we komen hier wat lopen, na een jaar of drie keren we terug, gaan we trouwen en blijven we ginder’. Die nemen dat heel anders op. Stress is bij hen ook zo goed als tot nul gereduceerd.»

Veto: Je zet dan wel niet alles op training, maar moet je je inhouden als je uitgaat?

Veerle: «Olala. Als ik de volgende dag een Belgisch kampioenschap heb, ga ik niet tot drie uur weg. Ik ga wel dikwijls maar om twee uur slapen. Mijn trainer vraagt om niet teveel recht te staan de dag voor de wedstrijd. Je kunt dan ook maar beter niet naar een fuif gaan, als je daar wil gaan shakken. Voor de rest, als ik weg wil gaan, ga ik weg. Als je dat daarvoor al moet laten.»

Kakken

Veto: Krijg je daar nooit kritiek op?

Veerle: «Als de bond dat hoort, zijn die aan het kakken. Maar die kakken altijd. Die werken met statuten. A-atleet enzovoort. Ik was ooit C-atleet omdat ik een of andere limiet gelopen had zonder het te weten. Ze boden mij aan om op stage te gaan. Ik vond dat een heel tefte geste tegenover de atleten, maar ik kon toen echt niet. En dan begonnen ze direkt te zeggen dat ik iets moet terugdoen voor hen omdat ze dat statuut hadden gegeven. Maar ik had dat statuut niet eens gevraagd. Dat begrijpen ze dan niet, en ze zijn er kwaad om. Kim Gevaert, dat is een sprintster, had ooit eens een slecht kampioenschap gelopen en dan kwam er een veeze opmerking in de pers van de bondsvoorzitter die zei ‘Sommige atleten vinden het blijkbaar toch belangrijker om meer tijd in hun studies te steken’». In plaats van dat te appreciëren en te stimuleren. Want als zij klaar is met haar studies, en je hebt haar altijd gesteund, zal ze misschien meer geneigd zijn om er eens meer tijd in te steken. Een keer hebben ze mij letterlijk gezegd ‘kun je niet gewoon tien procent minder halen, en meer trainen’. Waar zijn die mee bezig, denk je dan.

Veto: Wanneer is het universitaire wereldkampioenschap?

Veerle: «Op vier april.»

Veto: Ver weg?

Veerle: «Nee, het is in Luton. Ongeveer zestig kilometer boven Londen. Jammer. Twee jaar geleden was het in Portugal, in de Algarve. Dat was prachtig. Maar de sfeer op een WK is zowiezo tof, en op een universitair kampioenschap is het nog veel leuker. Een gewoon WK is heel stressy. Er zijn er heel veel bij die er — ook de junioren — volledig voor gaan. Zij experimenteren onder andere met uitgekende voeding. Als je daar aan tafel zit, denk je bijna dat je boeilemie hebt. Wat die daar allemaal eten, of beter gezegd, wat ze niet eten! Op een universitair kampioenschap is dat helemaal anders, je voelt dat die mensen nog iets anders om handen hebben.»

Benny Debruyne
Joost Helsen